

ເລົ່າດີເຊຍ - ເລກທີສອງ

ເຂົ້າແຫ່ງໂບຣແຕສແຕນ

Jeff Pippenger

2023-08-27

ໃນການເຂົ້າໃຈຂ່າວສານທີ່ກຳລັງຖືກເປີດຜະນຶກຢູ່ໃນພຣະທຳພຣະນິມິດນັ້ນ ການຮັບຮູ້ຖືກຮາກຖານ ການພັດທະນາ ແລະ ຄວາມສຳຄັນຂອງການປະຕິຮູບໂບຣແຕສແຕນ ເປັນສິ່ງຈຳເປັນຢ່າງຍິ່ງ. ສາມແນວສາຍຫຼັກພາຍໃນປະຫວັດຂອງການປະຕິຮູບນັ້ນ ກ່ຽວກັບພຣະຄຳພີ ແລະ ວິທີການອັນຖືກຕ້ອງທີ່ຄວນໃຊ້ໃນການສຶກສາພຣະຄຳພີ ພ້ອມທັງຊີ້ວ່າຜູ້ສື່ຂ່າວສານທີ່ຖືກເລືອກຕະຫຼອດປະຫວັດນັ້ນ ເປັນໝູ່ໝາຍແຫ່ງປະຫວັດນັ້ນ. ດັ່ງທີ່ຄຳພີເປັນມາສະເໜີ ຊາຕານໄດ້ພະຍາຍາມປົກປັດພຣະຄຳພີ King James ດ້ວຍຂອງປອມຫຼຸຍປະການ, ແລະ ມັນໄດ້ພະຍາຍາມປົກປັດວິທີການອັນຖືກຕ້ອງໃນການເຂົ້າໃຈພຣະຄຳພີດ້ວຍຂອງປອມຫຼຸຍປະການ ແລະ ມັນຍັງໄດ້ພະຍາຍາມປົກປັດຜູ້ສື່ຂ່າວສານອັນຖືກຕ້ອງ (ໝູ່ໝາຍ) ທີ່ຖືກຍົກຂຶ້ນຕາມລຳດັບໃນປະຫວັດນັ້ນ.

“ແຕ່ຊາຕານບໍ່ໄດ້ຍ້າຍຢ່າງວ່າງເປົ່າ. ບັດນັ້ນໄດ້ພະຍາຍາມໃນສິ່ງທີ່ມັນໄດ້ພະຍາຍາມໃນທຸກຂະບວນການປະຕິຮູບອື່ນໆ—ເພື່ອຫລອກລວງ ແລະ ທຳລາຍປະຊາຊົນ ໂດຍນຳຂອງປອມມາແທນທີ່ພຣະວາຊະກິດທີ່ແທ້ຈິງ. ດັ່ງທີ່ໄດ້ມີພຣະຄຳພີປອມໃນສັດຕະວັດທຳອິດຂອງຄຣິສຕະຈັກ, ສະນັ້ນ ໃນສັດຕະວັດທີສິບຫົກໄດ້ມີຜູ້ພະຍາກອນປອມເກີດຂຶ້ນເຊັ່ນດຽວກັນ.” The Great Controversy, 186.

ໃນປະຫວັດສາດຂອງກຸ່ມ Millerite ຕັ້ງແຕ່ປີ 1840 ຈົນເຖິງ 1844 ນັ້ນ ຜູ້ຄຸມແຫ່ງ Protestantism (ຊຶ່ງເປັນໜຶ່ງໃນສອງເຂົ້າຂອງສັດຕະວັດແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກ ອັນໝາຍເຖິງສະຫະລັດອາເມລິກາ) ໄດ້ຕົກມາຢູ່ກັບ Millerite Adventism ຊຶ່ງໄດ້ກ້າຍເປັນເຂົ້າ Protestant. ໃນເວລາດຽວກັນ ບັນດາຄຣິສຕະຈັກທີ່ອື່ນໆນັ້ນເຄີຍປະກາດຕົນວ່າເປັນ Protestant ກໍໄດ້ກ້າຍເປັນ Protestant ທີ່ຕົກອອກຈາກຄວາມເຊື່ອ, ຫຼືດັ່ງທີ່ພວກ Millerite ໄດ້ເອີ້ນພວກເຂົາວ່າ “ບັນດາບຸດສາວຂອງໂຣມ.” ເມື່ອພວກ Protestant ປະຕິເສດຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດໃນປີ 1843 ພວກເຂົາກໍໄດ້ຕົກລົງ ແລະພວກ Millerite ໄດ້ດຳເນີນຕໍ່ໄປພ້ອມກັບຜູ້ຄຸມແຫ່ງ Protestantism. ປະຫວັດສາດຂອງ Millerite ເປັນຈຸດສູງສຸດຂອງພະວາຊະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນການນຳ “ຄຣິສຕະຈັກໃນຖົນກັ່ນດານ” ຂອງພຣະອົງ ຂຶ້ນສູ່ຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງຄົບຖ້ວນໃນພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ.

ການເປີດຂຶ້ນຂອງການພິພາກສາໄຕ່ສວນ ໄດ້ນຳມາຊຶ່ງການທົດສອບແຫ່ງພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະໂດຍສະເພາະຄືວິນັຍຊະບາໂຕ. ການປະກາດຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ ຈຳເປັນຕ້ອງມີຄຣິດຕະຈັກທີ່ຍືດຖືພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງໄດ້ຖືກຝັງກັບໄວ້ພາຍໃຕ້ປະເພນີ ແລະຈາລິດຂອງສັນຕະປາບາໃນຊ່ວງຍຸກມັດ. ພຣະຄຣິດໄດ້ນຳພາພວກໂບຣແຕສຕັນໄປສູ່ປະຫວັດສາດຂອງປີ 1840 ຫາ 1844 ແລະຊຶ່ງສະເໜີການທົດສອບຂອງເອລີຍາ ຊຶ່ງ William Miller ເປັນຜູ້ທີ່ຖືກໃຫ້ເປັນແບບລັກສະນະນັ້ນ, ແລະເມື່ອພວກໂບຣແຕສຕັນປະຕິເສດຂ່າວສານຂອງ Miller ພວກເຂົາກໍໄດ້ຫວນກັບໄປຫາໂຣມ. ການທົດສອບຂອງຂ່າວສານທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ ຕາມທີ່ໄດ້ຖືກປະກາດໂດຍ Miller ໄດ້ຖືກໃຫ້ເປັນແບບໂດຍເອລີຍາທີ່ພູ Carmel.

ແລະ ເອລີຍາໄດ້ເຂົ້າມາຫາປະຊາຊົນທັງປວງ ແລະ ກ່າວວ່າ, “ພວກທ່ານຈະລົງເລື່ອນຫວ່າງຄວາມຄິດເຫັນສອງຝ່າຍນອກອີກດິນເທົ່າໃດ? ຖ້າພຣະເຢໂຮວາເປັນພຣະເຈົ້າ ກໍຈົ່ງຕົດຕາມພຣະອົງ; ແຕ່ຖ້າບາອານເປັນ ກໍຈົ່ງຕົດຕາມຜູ້ນັ້ນ.” ແລະ ປະຊາຊົນບໍ່ໄດ້ຕອບທ່ານແມ່ນແຕ່ຄຳດຽວ. 1 ກະສັດ 18:21.

ໃນປີ 1840 ເມື່ອໄດ້ຜະເຊີນກັບຂ່າວສານຂອງເອລີຍາ, ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນໂດຍມິນເລີ ແລະທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ, ພວກໂບຣເທສແຕນໄດ້ລືອກບາອານ!

ການປະຕິຮູບຜ່າຍໂບຣແຕສແຕນ ແມ່ນການເປີດຜະນຶກຄວາມຈິງທັງຫລາຍແຫ່ງພຣະຄຳພີ ຊຶ່ງໄດ້ລົມຕົ້ນດ້ວຍ "ດາວປະຈຳຮຸ່ງ,"

ຊຶ່ງໄດ້ມີພຣະສັນຍາວ່າຈະປະທານໃນລະຫວ່າງປະຫວັດສາດທຶຖຶກເປັນຕົວແທນໂດຍຄຣິດຈັກເທຍທິຣາ. ການໂຈມຕີໂດຍກົງຕໍ່ພຣະຄຳພີໄດ້ລົມຂຶ້ນກ່ອນໜ້ານັ້ນຫລາຍສັດຕະວັດ ແລະຖຶກນຳສະເໜີຢ່າງແຈ້ງເຈນໃນ The Great Controversy ໂດຍສະເພາະໃນປະຫວັດຂອງຊາວ Waldensians. ໃນປີ 1930, Benjamin Wilkerson ໄດ້ຕີພິມປຶ້ມ Our Authorized Bible Vindicated.

ປຶ້ມເລັ່ມນີ້ໄດ້ບັນທຶກສົງຄາມຕໍ່ບັນດາຕົ້ນສະບັບອັນສັກສິດດັ່ງເດີມ ຊຶ່ງໃນທຶສຸດຖຶກນຳໃຊ້ໃນການແບ King James Bible ແລະຕໍ່ບັນດາຂໍ້ຄວາມປອມແບງອັນຊາຕານຫລາກຫລາຍ ທີ່ໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມມາແລ້ວ ແລະຍັງຄົງຖຶກສົ່ງເສີມຢູ່ໂດຍພວກຄາທອລິກ, ຜ່າຍໂບຣແຕສແຕນຜູ້ເສຍຖອຍ ແລະພວກ Laodicean Adventists. ສົງຄາມນັ້ນໄດ້ລົມຂຶ້ນກ່ອນໜ້າປະຫວັດສາດຂອງຊາວ Waldensians ເປັນຢ່າງຫລາຍ, ແຕ່ພວກເຂົາແມ່ນຫລັກໝາຍແຫ່ງທາງ ແລະເປັນສັນຍະລັກຂອງບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ສະລະຊີວິດເພື່ອເປັນພະຍານເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງບັນດາຕົ້ນສະບັບທຶຖຶກຕ້ອງ ຊຶ່ງໃນທຶສຸດໄດ້ຖຶກແບບປັນ 1611 King James Bible.

ການຈັດພິມພຣະຄຳພີ King James ໃນປີ 1611 ໄດ້ດຳເນີນໄປຕາມຂະບວນການແບທຶຈຳເພາະຢ່າງຍິ່ງ. ຂະບວນການແບແລະການຈັດພິມພຣະຄຳພີໄດ້ສຳເລັດລົງໂດຍຜ່ານເຈັດຂຶ້ນຕອນແຫ່ງການຜະລິດ. ມັນຍັງໄດ້ໃຊ້ໄວລາເຈັດປີໃນການສຳເລັດ, ແລະເຈັດປີຕາມພຣະຄຳພີກໍຄືສອງພັນຫ້າຮ້ອຍຊາວວັນ. ແນ່ນອນ ນັ້ນກໍແມ່ນຈຳນວນວັນພະຍາກອນດຽວກັນທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຍື່ນຢັນພັນທະສັນຍາກັບຫຼາຍຄົນ ເພື່ອໃຫ້ສຳເລັດຕາມດານຕອນ ບົດ 9. ໃນກາງຂອງອາທິດອັນສັກສິດນັ້ນ ພຣະຄຣິດໄດ້ຖຶກຕັ້ງໄວ້ເທິງໄມ້ກ້າງແຂນ, ແລະແນ່ນອນ ພຣະຄຣິດຜູ້ຖຶກຕັ້ງໄວ້ເທິງໄມ້ກ້າງແຂນນັ້ນແມ່ນສູນກາງຂອງພຣະຄຳພີ. ເຈັດຂຶ້ນຕອນນັ້ນໃນການຜະລິດພຣະວັດຈະນະອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ມີດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້.

1. ການແບເບືອງຕົ້ນໂດຍບຸກຄົນ: ນັກແບປະມານ 50 ຄົນໄດ້ຖຶກແບງອອກເປັນຫົກຄະນະ, ແຕ່ລະຄະນະຮັບຜິດຊອບສ່ວນຕ່າງໆ ຂອງພຣະຄຳພີ. ບຸກຄົນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ດຳເນີນວຽກແບຈາກພາສາຕົ້ນສະບັບ (ຮີບຣູ, ອາຣາເມອິກ, ແລະ ກຣີກ) ເປັນພາສາອັງກິດ.
2. ການທົບທວນໂດຍຄະນະກຳມະການ: ຫຼັງຈາກຄະນະກຳມະການແຕ່ລະຄະນະໄດ້ສຳເລັດການແບໃນແຕ່ລະພາກສ່ວນແລ້ວ, ຜົນງານນັ້ນໄດ້ຖຶກທົບທວນໂດຍສະມາຊິກຂອງຄະນະກຳມະການເອງ. ສິ່ງນີ້ເປີດໂອກາດໃຫ້ມີການຮ່ວມໃຫ້ຄວາມເຫັນແລະການແກ້ໄຂຂໍ້ຜິດພາດຮ່ວມກັນ.
3. ການທົບທວນໂດຍຄະນະກຳມະການທົ່ວໄປ: ຈາກນັ້ນ ຄຳແປຂອງຄະນະກຳມະການແຕ່ລະຄະນະໄດ້ຖຶກນຳສະເໜີຕໍ່ຄະນະນັກວິຊາການກຸ່ມໃຫຍ່ກວ່າ ຊຶ່ງເອີ້ນວ່າ ຄະນະກຳມະການທົ່ວໄປ. ຄະນະກຳມະການນີ້ປະກອບດ້ວຍຜູ້ແທນຈາກແຕ່ລະຄະນະແບທັງຫົກຄະນະ. ພວກເຂົາໄດ້ທົບທວນຜົນງານທັງໝົດ ໂດຍປຽບທຽບແລະປະສານຄຳແປຂອງຄະນະກຳມະການຕ່າງໆໃຫ້ກົມກຽວກັນ.
4. ການທົບທວນແລະການປັບປຸງເພີ່ມເຕີມ: ສະບັບທີ່ໄດ້ຮັບການປັບແກ້ໂດຍຄະນະກຳມະການກາງໄດ້ຖຶກສົ່ງກັບຄືນໄປຍັງຄະນະກຳມະການແຕ່ລະຄູດເພື່ອການທົບທວນແລະການປັບປຸງຕື່ມອີກ. ຂະບວນການທີ່ດຳເນີນຊ້ຳໆນີ້ໄດ້ຊ່ວຍຮັບປະກັນໃຫ້ການແບມີຄວາມສອດຄ່ອງແລະຖຶກຕ້ອງ.
5. ການທົບທວນ ແລະ ການອະນຸມັດຂຶ້ນສຸດທ້າຍ: ເມື່ອຄະນະກຳມະການແຕ່ລະຄະນະໄດ້ສຳເລັດການປັບປຸງແກ້ໄຂຂອງຕົນແລ້ວ,

ຮ່າງສຸດທ້າຍໄດ້ຖືກສົ່ງເຂົ້າສູ່ຄະນະກຳມະການກາງເພື່ອການທົບທວນຂັ້ນສຸດທ້າຍ ແລະ ການອະນຸມັດ.

6. ການອະນຸມັດໂດຍພະມະຫາກະສັດແລະການຕີພິມເຜີຍແຜ່: ຈາກນັ້ນ ຄຳແປທີ່ໄດ້ຮັບການອະນຸມັດແລ້ວໄດ້ຖືກນຳຂຶ້ນຖວາຍແດດພະເຈົ້າເຈມສ໌ທີ 1 ເພື່ອຂໍພະບັນຊາອະນຸມັດຂອງພະອົງ.

7. ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ຊົງປະທານການຮັບຮອງແຫ່ງພຣະລາຊອຳນາດແລ້ວ, ຄຳແປນັ້ນກໍໄດ້ຖືກຕີພິມເຜີຍແຜ່ໃນປີ 1611 ໃນນາມ King James Version (Authorized Version) ຂອງພຣະຄຳພີ.

ພຣະວາຈາຂອງພຣະອົງເປັນຖ້ອຍຄຳອັນບໍ່ລົ້ມເຫຼີມ: ດັ່ງເງິນທີ່ຖືກຫຼອມໃນເຕົາດິນ, ຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດເຈັດເທື່ອ. ໂອ ພຣະອົງເຈົ້າ, ພຣະອົງຈະຊົງຮັກສາມັນໄວ້, ພຣະອົງຈະຊົງສະຫງວນມັນໄວ້ໃຫ້ພົ້ນຈາກຊົວອາຍຸນຸດີເປັນນິດ. ພຣະຄຳພີເພງສັນລະເສີນ 12:6, 7.

ໃນສົງຄາມຂອງລາຕານທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະຕໍ່ຕ້ານຫຼັກໝາຍຕ່າງໆທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍຜູ້ສົ່ງຂ່າວສານຫຼາຍຄົນໃນປະຫວັດສາດອັນຄ່ອຍໆເປີດເຜີຍນັ້ນ ແລະໂດຍວິທີການອັນຖືກຕ້ອງທີ່ຈະໃຊ້ໃນການແບ່ງພຣະຄຳຂອງພຣະອົງຢ່າງຖືກຕ້ອງ, ພຣະຄຳພີ King James Bible ປີ 1611 ເປັນຫຼັກໝາຍອັນໜຶ່ງທີ່ຖືກລະບຸໄວ້ຢ່າງຈິງແຈ້ງໃນ Psalm 12. ບໍ່ມີພຣະຄຳພີບອມສະບັບໃດໆ ໃນບັນດາສະບັບຕ່າງໆທີ່ໄດ້ຖືກຜະລິດຂຶ້ນຜ່ານຕົ້ນສະບັບຄາທໍລິກທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ເສື່ອມສອຍ ສາມາດບັນລຸເກນມາດຕະຖານຂອງ Psalm 12 ໄດ້. ຂະບວນການຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດທີ່ໃຊ້ເຈັດຂັ້ນຕອນ ແລະຊ່ວງເວລາສອງພັນຫ້າຮ້ອຍລາວວັນ ຊື່ອກວ່າ King James Bible ເປັນ “ພຣະຄຳອັນບໍ່ລົ້ມເຫຼີມ” ຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າຊົງສັນຍາວ່າຈະຮັກສາ King James Bible ໄວ້ເປັນພຣະຄຳອັນບໍ່ລົ້ມເຫຼີມຂອງພຣະອົງຕະຫຼອດໄປ, ແລະເພາະສະນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງຊົງສັນຍາທີ່ຈະທຳນຸບຳລຸງວິທີການຂອງ “historicism” ທີ່ບັນດານັກປະຕິຮູບໂປຣເຕສຕັນໄດ້ນຳໃຊ້, ຮວມທັງ William Miller.

ໃນສັດຕະວັດທີສິບສີ John Wycliffe ຜູ້ທີ່ໄດ້ຖືກລະບຸໄວ້ວ່າເປັນ “ດາວປະຈຳຮຸ່ງແຫ່ງການປະຕິຮູບ” ໃນປຶ້ມ The Great Controversy

ໄດ້ຖືກພຣະເຈົ້າໃຊ້ໃຫ້ແປພຣະຄຳພີເປັນພາສາທີ່ແມ່ນແມ່ແຕ່ຄົນສາມັນກໍສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້. ທ່ານເປັນຜູ້ສົ່ງຂ່າວສານທີ່ໝາຍເຖິງຫຼັກໝາຍແຫ່ງການເລີ່ມຕົ້ນຂອງການປະຕິຮູບໂປຣເຕສຕັນຕັ້ງ.

“ຂະບວນການອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ Wycliffe ໄດ້ເປີດລາກຂຶ້ນ, ຊຶ່ງຈະປົດປ່ອຍມະໃນທຳແລະສະຕິບັນຍາ, ແລະປ່ອຍບັນດາປະຊາຊາດໃຫ້ເປັນອິດສະລະ ຜູ້ຊົງໄດ້ຖືກຜູກມັດໄວ້ເປັນເວລາຍາວນານກັບລົດແຕ່ແຫ່ງໄຊລະນະຂອງ Rome, ມີຕົ້ນກຳເນີດຢູ່ໃນພຣະຄຳພີ. ທີ່ນີ້ແມ່ນແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງສາຍນ້ຳແຫ່ງພອນນັ້ນ ຊຶ່ງ, ດັ່ງນ້ຳແຫ່ງຊີວິດ, ໄດ້ໃຫ້ຜ່ານຍຸກສະໄໝທັງຫຼາຍນັບຕັ້ງແຕ່ສັດຕະວັດທີສິບສີ. Wycliffe ຍອມຮັບພຣະຄຳພີບໍ່ລົ້ມເຫຼີມດ້ວຍຄວາມເຊື່ອຢ່າງບໍ່ຄັດແຍ້ງວ່າເປັນການສຳແດງເປີດເຜີຍອັນດົນບັນດານຂອງນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະເປັນຫຼັກກົດອັນພຽງພໍສຳລັບຄວາມເຊື່ອແລະການປະພຶດ. ທ່ານໄດ້ຮັບການອົບຮົມມາໃຫ້ຖືວ່າສາສນາຈັກແຫ່ງ Rome ເປັນອຳນາດຈາກພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ຜິດພາດ, ແລະໃຫ້ຍອມຮັບຄຳສອນແລະຂະນົມທຳນຽມທີ່ໄດ້ສະຖາປະນາມາແລ້ວເປັນເວລາພັນປີດ້ວຍຄວາມເຄົາລົບຢ່າງບໍ່ຕັ້ງຄຳຖາມ; ແຕ່ທ່ານໄດ້ຫັນຫນັງຈາກສົງເຫຼົ້ານັ້ນທັງໝົດ ເພື່ອຮັບຟັງພຣະວາຈາອັນບໍ່ລົ້ມເຫຼີມຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນອຳນາດທີ່ທ່ານໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ປະຊາຊົນຍອມຮັບ. ແທນທີ່ຈະໃຫ້ສາສນາຈັກເປັນຜູ້ກ້າວຜ່ານທາງ pope, ທ່ານປະກາດວ່າອຳນາດທີ່ແທ້ຈິງແຕ່ພຽງອັນດຽວ ຄືພຣະສຸລະສຽງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກ້າວຜ່ານພຣະຄຳຂອງພຣະອົງ. ແລະທ່ານໄດ້ສອນບໍ່ພຽງແຕ່ວ່າພຣະຄຳພີເປັນການສຳແດງນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຄົບຖ້ວນສົມບູນ, ແຕ່ວ່າພຣະວິນຍານບໍ່ລົ້ມເຫຼີມເປັນຜູ້ອະທິບາຍພຣະຄຳພີພຽງຜູ້ດຽວ, ແລະວ່າມະນຸດທຸກຄົນຈະຕ້ອງ,

ໂດຍການສຶກສາຄຳສອນຂອງພຣະຄຳພີ, ຮຽນຮູ້ໜ້າທີ່ຂອງຕົນດ້ວຍຕົນເອງ. ດັ່ງນັ້ນ ທ່ານຈຶ່ງໄດ້ຫັນຈິດໃຈຂອງມະນຸດທັງຫຼາຍອອກຈາກ pope ແລະສາສນາຈັກແຫ່ງ Rome ໄປສູ່ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ."

ວິກລິຟ໌ເປັນຜູ້ໜຶ່ງໃນບັນດາຜູ້ປະຕິຮູບທຶນໃຫຍ່ທີ່ສຸດ. ໃນຄວາມກວ້າງຂອງສະຕີບັນຍາ, ໃນຄວາມແຈ້ງຊັດຂອງຄວາມຄິດ, ໃນຄວາມໝັ້ນຄົນໃນການຍຶດຖືຄວາມຈິງ, ແລະໃນຄວາມກ້າຫານໃນການປົກປ້ອງມັນ, ມີພຽງບ່ອນຄົນໃນບັນດາຜູ້ທີ່ມາພາຍຫຼັງລາວທີ່ສາມາດທຽບທັນລາວໄດ້. ຄວາມບໍ່ລືຊື່ແຫ່ງຊີວິດ, ຄວາມພາກພຽນຍ່າງບໍ່ຮູ້ເມື່ອຍໃນການສຶກສາແລະໃນການທ່າງານ, ຄວາມຊື່ສັດທຽບທັນທີ່ບໍ່ອາດຖືກຊື້ໄດ້, ແລະຄວາມຮັກກັບຄວາມສັດຊື່ໃນການປະກາດຮັບໃຊ້ຂອງລາວທີ່ຄ້າຍຄືພຣະຄຣິດ, ເປັນລັກສະນະອັນໂດດເດັ່ນຂອງຜູ້ປະຕິຮູບຄົນຕົນ. ແລະທັງນີ້ເປັນໄປ ເຖິງແມ່ນວ່າໃນຍຸກສະໄໝທີ່ລາວກ້າວອອກມານັ້ນ ຈະມີຄວາມມືດມົວທາງສະຕີບັນຍາ ແລະຄວາມເສື່ອມຊາມທາງສິນທຳຢ່າງຫນັກຫນ່າງ.

"ລັກສະນະນີ້ໃສຂອງ Wycliffe ເປັນພະຍານແຫ່ງອຳນາດຂອງພຣະຄຳພີບໍລິສຸດ ທີ່ອົບຮົມແລະປ່ຽນແປງມະນຸດ. ພຣະຄຳພີນັ້ນເອງໄດ້ເຮັດໃຫ້ທ່ານເປັນຢ່າງທີ່ທ່ານເປັນ. ຄວາມພະຍາຍາມທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແຫ່ງການສຳແດງພຣະອົງ ຍ່ອມຖ່າຍທອດຄວາມສັດຊື່ແລະພະລັງໃຫ້ແກ່ຄວາມສາມາດທັງປວງ. ມັນຂະຫຍາຍຈິດໃຈ ເພີ່ມຄວາມຄົມແຫຼມໃຫ້ແກ່ການຮັບຮູ້ ແລະເຮັດໃຫ້ການພິນິດພິຈາລະນາສຸກງອມ. ການສຶກສາພຣະຄຳພີຈະຍົກຊຸດຄວາມຄິດ ຄວາມຮູ້ສຶກ ແລະຄວາມປາຖະໜາທຸກຢ່າງ ໃນລະດັບທີ່ບໍ່ມີການສຶກສາອື່ນໃດຈະເຮັດໄດ້. ມັນປະທານຄວາມໝັ້ນຄົງແຫ່ງຈຸດປະສົງ, ຄວາມອົດທົນ, ຄວາມກ້າຫານ, ແລະຄວາມໝັ້ນຄົງ; ມັນຂັດເກົາລັກສະນະນີ້ໃສ ແລະຊຳລະຈິດວິນຍານໃຫ້ບໍລິສຸດ. ການສຶກສາພຣະຄຳພີຢ່າງຈິງຈັງ ແລະດ້ວຍຄວາມເຄົາລົບຢ່າງເລິກເລິກ ອັນນຳໃຫ້ຈິດໃຈຂອງຜູ້ສຶກສາໄດ້ສຳຜັດໂດຍກົງກັບພຣະບັນຍາອັນບໍ່ສົນສຸດ ຈະມອບມະນຸດໃຫ້ແກ່ໂລກ ທີ່ມີສະຕີບັນຍາເຂັ້ມແຂງແລະປະຕິບັດການໄດ້ຫ້າວຫັນຍິ່ງຂຶ້ນ ພ້ອມທັງມີຫຼັກການອັນສູງສົ່ງກວ່າ ຫຼາຍກວ່າທີ່ເຄີຍເປັນຜົນມາຈາກການຝຶກຝົນອັນດິເລີດທີ່ສຸດ ຊຶ່ງບັດຊະຍາຂອງມະນຸດຈະຈັດໃຫ້ໄດ້. 'ການເປີດເຜີຍພຣະຄຳຂອງພຣະອົງ,' ຜູ້ຂຽນບົດເພງສັນລະເສີນກ່າວວ່າ, 'ໃຫ້ແສງສະຫວ່າງ; ມັນໃຫ້ຄວາມເຂົ້າໃຈ.' Psalm 119:130." The Great Controversy, 93, 94.

ຫຼັງຈາກຄຳພະຍານກ່ຽວກັບ John Wycliffe ໃນໜັງສື The Great Controversy, Sister White ໄດ້ນຳສະເໜີບັນຊີລາຍຊື່ຂອງນັກປະຕິຮູບຜູ້ສັດຊື່ (waymarks) ຊຶ່ງໃນທີ່ສຸດໄດ້ໄປເຖິງນັກປະຕິຮູບ John Knox. ນາງໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນຄຳຖາມອັນສຳຄັນຂຶ້ນໜຶ່ງທີ່ Mary ພຣະລາຊິນີແຫ່ງ Scotland ໄດ້ຖາມຕໍ່ John Knox.

"ຈອນ ນອກສ໌ ໄດ້ຫັນໜ້າຈາກປະເພນີແລະຄວາມລັກລັບລັບຂອງຄຣິສຕະຈັກ ເພື່ອຫຼໍ່ລົງຕົນເອງດ້ວຍຄວາມຈິງແຫ່ງພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະຄຳສັ່ງສອນຂອງ ວິຊາດ ໄດ້ຍິນຢືນຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງລາວໃຫ້ລະຖົມສາມັກຄີທຳຂອງໂຣມ ແລະເຂົ້າຮ່ວມກັບບັນດາຜູ້ປະຕິຮູບທຶນຂຶ້ນແຫ່ງ..."

"ເມື່ອຖືກນຳໄປຍົນຢ່າງປະຈັນໜ້າກັບພຣະລາຊິນີແຫ່ງສະກັອດແລນ ຕໍ່ໜ້າພຣະນາງຜູ້ຊຶ້ງຄວາມຮ້ອນຮົ່ມຂອງຜູ້ນຳຜ່າຍໄປຮຕາສະແຕນຫຼາຍຄົນໄດ້ຫຼຸດຖອຍລົງ ຈອນ ນອກສ໌ ໄດ້ເປັນພະຍານຢ່າງບໍ່ຫວັ່ນຫວາຍເພື່ອສັດຈະທຳ. ເຂົາບໍ່ອາດຖືກເອົາຊະນະໄດ້ດ້ວຍຄຳຫວານລ້ວງ; ເຂົາມີໄດ້ຫວາດຫວັ່ນຕໍ່ໜ້າຄຳຊຸ່ ພຣະລາຊິນີໄດ້ກ່າວຫາເຂົາວ່າເປັນຄົນນອກຮີດ. ພຣະນາງປະກາດວ່າ ເຂົາໄດ້ສອນປະຊາຊົນໃຫ້ຮັບເອົາສາສະໜາທີ່ລັດຫ້າມໄວ້ ແລະດັ່ງນັ້ນໄດ້ລ້ວງລະເມີດພຣະບັນຊາຂອງພຣະເຈົ້າ ທີ່ບັນຍັດໃຫ້ຜູ້ຢູ່ໃຕ້ປົກຄອງເຊືອຝັ່ງບັນດາເຈົ້ານາຍຂອງຕົນ. ນອກສ໌ໄດ້ຕອບຢ່າງແນ່ນອນວ່າ:—'ເນື່ອງຈາກວ່າສາສະໜາທີ່ຖືກຕ້ອງມີໄດ້ຮັບທັງກຳເນີດ ຫຼືອຳນາດຂອງມັນມາຈາກບັນດາເຈົ້າຜູ້ຄອງ ແຕ່ມາຈາກພຣະເຈົ້ານິລັນດອນແຕ່ຜູ້ດຽວ ສະນັ້ນຜູ້ຢູ່ໃຕ້ປົກ

ຄອງຈົບຖືກຜູກມັດໃຫ້ຈັດແຕ່ງສາສະໜາຂອງຕົນຕາມຄວາມພິຈາລະນາຂອງບັນດາເຈົ້ານາຍຂອງຕົນ.
ເພາະຫຼຍເທື່ອ ໃນບັນດາຄົນອື່ນທັງປວງ
ບັນດາເຈົ້ານາຍນັ້ນເປັນຜູ້ຂ້າງຄວາມຮູ້ຫຼາຍທີ່ສຸດໃນເລື່ອງສາສະໜາອັນແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ.
ຖ້າເຊືອສາຍຂອງອັບຮາຮາມທັງໝົດໄດ້ນັບຖືສາສະໜາຂອງຟາໂຣ
ຜູ້ທີ່ພວກເຂົາເຄີຍເປັນຜູ້ຢູ່ໃຕ້ບົກຄອງມາດົນນານ ຂ້ານ້ອຍຂໍທຸນຖາມພຣະນາງວ່າ
ໃນໂລກນີ້ຈະມີສາສະໜາອັນໃດເຫຼືອຢູ່? ແລະຖ້າໃນສະໄໝຂອງອັກຄະສາວົກ
ທຸກຄົນໄດ້ນັບຖືສາສະໜາຂອງຈັກກະພັດໂຣມັນ ຂ້ານ້ອຍຂໍທຸນຖາມພຣະນາງວ່າ
ບັດນີ້ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະມີສາສະໜາອັນໃດ? ... ດັ່ງນັ້ນ ພຣະນາງອາດຈະຊົງເຫັນໄດ້ວ່າ
ຜູ້ຢູ່ໃຕ້ບົກຄອງບໍ່ຖືກຜູກມັດໃຫ້ນັບຖືສາສະໜາຂອງບັນດາເຈົ້ານາຍຂອງຕົນ
ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາຖືກບັນຊາໃຫ້ຖວາຍຄວາມເຄົາລົບແກ່ທ່ານເຫຼົ່ານັ້ນກໍຕາມ.”

ນາງມາຮູ້ໄດ້ກ່າວວ່າ, “ທ່ານຕົວຈິງພຣະຄຳພີໄປຢ່າງໜຶ່ງ, ແລະພວກເຂົາ [ພວກອາຈານໂຣມັນ]
ກໍຕົວຈິງໄປອີກຢ່າງໜຶ່ງ; ຂ້ານ້ອຍຈະເຊືອຜູ້ໃດ, ແລະຜູ້ໃດຈະເປັນຜູ້ພິພາກສາ?”

“ທ່ານທັງຫຼາຍຕ້ອງເຊືອພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງຊົງກ່າວຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງໃນພຣະຄຳຂອງພຣະອົງ,
ນັກປະຕິຮູບໄດ້ຕອບ; ‘ແລະນອກເໜືອໄປກວ່າທຸກພຣະຄຳສັ່ງສອນທ່ານ,
ທ່ານທັງຫຼາຍຈະບໍ່ເຊືອທັງຄົນນີ້ຫຼືຄົນນັ້ນ. ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າແຈ່ມແຈ້ງໃນຕົວຂອງມັນເອງ,
ແລະຖ້າໃນບ່ອນໃດບ່ອນໜຶ່ງມີຄວາມຄຸມເຄືອ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ຜູ້ຊົງບໍ່ເຄີຍຂັດແຍ້ງກັບພຣະອົງເອງ,
ຍ່ອມຊົງອະທິບາຍສິ່ງນັ້ນໃຫ້ແຈ່ມແຈ້ງຍິ່ງຂຶ້ນໃນບ່ອນອື່ນໆ, ເພື່ອວ່າຈະບໍ່ມີຄວາມສົງໄສໃດໆເຫຼືອຢູ່
ນອກຈາກແກ່ຜູ້ທີ່ດີດ້ານຢູ່ໃນຄວາມບໍ່ຮູ້.’
ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຄືຄວາມຈິງທີ່ນັກປະຕິຮູບຜູ້ປາສະຈາກຄວາມຍ້ານກົວໄດ້ກ່າວໃສ່ພຣະກັນຖະສຽງຂອງພຣະລາຊາ
ໂດຍເສຍຊີວິດຂອງຕົນເປັນສິ່ງສ່ຽງ. ດ້ວຍຄວາມກ້າຫານອັນບໍ່ຫວັ່ນໄຫວດຽວກັນນັ້ນ
ລາວໄດ້ຍຶດໝັ້ນຢູ່ກັບຈຸດປະສົງຂອງຕົນ, ອະທິຖານແລະຕັ້ງໃນບັນດາສິ່ງຄາມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ຈົນກວ່າສະກັອດແລນຈະໄດ້ຮັບອິດສະລະຈາກສາສະໜາໂຣມັນ.” The Great Controversy, 250, 251.

ການປະສານສຳພັນລະຫວ່າງນັກປະຕິຮູບແລະພຣະລາຊານີ
ໄດ້ເນັ້ນໃຫ້ເຫັນເສັ້ນດ້າຍປະການທຳອິດໃນປະຫວັດສາດແຫ່ງການປະຕິຮູບ
ຊື່ງຊື່ອອກເຖິງຄວາມພະຍາຍາມຂອງລາຊາການທີ່ຈະປອມແບງພຣະຄຳພີ, ນັກປະຕິຮູບ ແລະ
ລະບຽບວິທີແຫ່ງການສຶກສາພຣະຄຳພີ. ຄຳຕອບຂອງຢອນຕຳພຣະລາຊານີແມ່ນວ່າ ລະບຽບວິທີທີ່ຖືກຕ້ອງຄື
“historicism” ຊື່ງຕັ້ງຢູ່ເທິງຫຼັກທີ່ວ່າ ແນວປະຫວັດສາດແຫ່ງຄຳພີພະຍາກອນເສັ້ນໜຶ່ງ
ຖືກອະທິບາຍໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ດ້ວຍອີກແນວປະຫວັດສາດແຫ່ງຄຳພີພະຍາກອນເສັ້ນໜຶ່ງ.

ແສງສະຫວ່າງໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍຂຶ້ນໃນຄວາມມັດ. Wycliffe ແລະບັນດານັກປະຕິຮູບໃນຍຸກຕົ້ນ
ຕະຫຼອດໄປຈົນເຖິງປະຫວັດຂອງ Millerite ໄດ້ນຳໃຊ້ວິທີການສຶກສາພຣະຄຳພີທີ່ຖືກເອີ້ນວ່າ “historicism.”
ປະຫວັດຂອງວິທີການຕົວຈິງພຣະຄຳພີນີ້ມັກຖືກມອງຂ້າມ ແຕ່ເປັນສິ່ງຈຳເປັນຢ່າງຍິ່ງທີ່ຈະຕ້ອງຮັບຮູ້
ຫາກຜູ້ໃດປາຖະໜາຈະເຫັນຢ່າງແທ້ຈິງເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງກົດເກນແຫ່ງການຕົວຈິງພຣະຄຳພີພະຍາກອນ
ທີ່ໄດ້ຮັບການຮັບເອົາໂດຍ Miller ແລະຕໍ່ມາໂດຍ Future for America.

ມີພຽງແຕ່ສອງຄຣິສຕະຈັກເທົ່ານັ້ນທີ່ ຊິດສະເຕີໄວທ໌ ລະບຸວ່າເປັນປະຊາຊົນທີ່ຖືພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າ. ນັ້ນຄື
ອິດສະຣາເອນບູຮານ ແລະ ຄຣິສຕະຈັກເຊັບເວັນທ໌-ເດ ແອດເດນຕິສ.

“ເຫດຜົນທີ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາໄດ້ຮັບການເອີ້ນວ່າເປັນປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ ຄວນຖືກກ່າວຊື່ແລ້ວຊື່ອີກ.
ພຣະບັນຍັດສອງ 4:1-13” Manuscript Releases, volume 8, 426.

ຄຣິດຈັກຂອງອັກຄະສາວົກ, ແລະຄຣິດຈັກໃນຖິ່ນກັນດານໃນຊ່ວງແຫ່ງຄວາມມັດມົນຂອງອຳນາດສັນຕະປາປາ
ບໍ່ເຄີຍຖືກເອີ້ນວ່າເປັນຊົນຊາດທີ່ຖືກຂະໜານນາມຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພາະວ່າຄຳນັ້ນ (ຊື່ມີຄວາມໝາຍວ່າ

ຖືກຕັ້ງຊື່

ໝາຍເຖິງຄຣິດຈັກທີ່ໄດ້ຮັບມອບໝາຍຄວາມຮັບຜິດຊອບໃຫ້ເປັນຜູ້ພິກັກຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະພ້ອມກັບອັດເວັນຕົສິມ

ພວກເຂົາຍັງຈະຕ້ອງເປັນຜູ້ພິກັກຮັກສາຄວາມຈິງຜ່ານຄຳພະຍາກອນຂອງພຣະເຈົ້າອີກດ້ວຍ.

“ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເອີ້ນຄຣິດຈັກຂອງພຣະອົງໃນສະໄໝນີ້, ດັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເອີ້ນຊາດອິສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານ, ໃຫ້ຍົນຍັດເປັນແສງສະຫວ່າງໃນໂລກ. ໂດຍດາບອັນຊົງພະລັງແຫ່ງຄວາມຈິງ, ຄືຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ, ອົງທີສອງ, ແລະອົງທີສາມ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງແຍກພວກເຂົາອອກຈາກບັນດາຄຣິດຈັກ ແລະຈາກໂລກ ເພື່ອນຳພາພວກເຂົາເຂົ້າມາສູ່ຄວາມໃກ້ຊິດອັນສັກສິດກັບພຣະອົງເອງ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງຕັ້ງພວກເຂົາໃຫ້ເປັນຜູ້ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ ແລະໄດ້ຊົງຝາກຄວາມຈິງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແຫ່ງຄຳພະຍາກອນສຳລັບເວລານີ້ວັດກັບພວກເຂົາ. ດັ່ງເຊັ່ນພຣະດຳລັດອັນບໍລິສຸດທີ່ໄດ້ຊົງມອບໄວ້ແກ່ຊາດອິສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ກໍເປັນຄວາມໄວ້ວາງໃຈອັນສັກສິດ ທີ່ຈະຕ້ອງປະກາດສື່ສານໄປສູ່ໂລກ. ທູດສະຫວັນທັງສາມໃນພຣະນິມິດ 14 ເປັນຕົວແທນຂອງປະຊາຊົນຜູ້ຍອມຮັບແສງສະຫວ່າງແຫ່ງຂ່າວສານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະອອກໄປເປັນຕົວແທນຂອງພຣະອົງ ເພື່ອເປົ້າສຽງຄຳເຕືອນໄປທົ່ວຄວາມຍາວແລະຄວາມກວ້າງຂອງແຜ່ນດິນໂລກ.” Testimonies, volume 5, 455.

ວິນລຽມ ມິນເລີ ເປັນຜູ້ສົ່ງຂ່າວທີ່ຖືກຊົງເລືອກໃຫ້ເປີດເຜີຍຄວາມຈິງທາງຄຳພະຍາກອນຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະເມື່ອຄວາມຈິງເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ນຳພາຜູ້ຄົນໄປສູ່ປະຕູທີ່ເປີດຂອງຫ້ອງບໍລິສຸດທີ່ສຸດໃນປີ 1844, ໃນເວລານັ້ນພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຊົງເປີດເຜີຍພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ.

ວິຄິລິເປັນໝູດໝາຍໜຶ່ງໃນການເປີດເຜີຍພຣະຄຳພີ ແລະໃນການກໍ່ໃຫ້ເກີດຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງການປະຕິຮູບໂບຣແຕສຕັ້ງ, ແຕ່ເຂົາຍັງເປັນໝູດໝາຍໜຶ່ງຂອງພຣະລາຊກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ໃນການສະຖາປະນາ “ຄວາມຈິງຍິ່ງໃຫຍ່ແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ.” ຈອນ ວິຄິລິເປ ແມ່ນດາວປະຈຳຮຸ່ງທີ່ຖືກລະບຸໄວ້ໃນປະຫວັດສາດຂອງການປົກຄອງ 1,260 ປີຂອງລະບົບສັນຕະປາບາ. ຜົນງານຂອງເຂົາໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນໃນສັດຕະວັດທີສິບສີ່, ແລ້ວໃນສັດຕະວັດທີສິບແຈ້ດ ໝູດໝາຍອີກປະການໜຶ່ງຂອງເສັ້ນຄຳພະຍາກອນນັ້ນ ຄືການຈັດພິມພຣະຄຳພີຄືຈຸມສໃນປີ 1611. ໃນເສັ້ນນັ້ນ ໃນທີ່ສຸດເຮົາກໍໄປເຖິງໝູດໝາຍແຫ່ງຫຼັກການການຕີຄວາມຄຳພະຍາກອນຂອງມິນເລີ. ມິນເລີເປັນໝູດໝາຍໜຶ່ງໃນເສັ້ນແຫ່ງຄວາມຈິງນັ້ນ, ແລະຫຼັກການຂອງເຂົາກໍເປັນເຊັ່ນດຽວກັນ. ຫຼັກການຂອງເຂົາເປັນພະຍານເຖິງໝູດໝາຍໜຶ່ງທີ່ຕອນປາຍຂອງຂະບວນການແອັດເວັນຕົສິ ຊຶ່ງຖືກແທນໂດຍການຕີພິມ Prophetic Keys.

ຖ້າພວກເຮົາບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ກົດເກນຂອງ Miller ເປັນໝູດໝາຍໜຶ່ງໃນເສັ້ນປະຫວັດສາດຄຳພະຍາກອນ ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງພາລະກິດໃນການຮັກສາຂໍ້ຄວາມເດີມແລະຂໍ້ຄວາມທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງພຣະຄຳພີ ແລະຍັງເປັນພາລະກິດໃນການເປີດເຜີຍຄວາມເຂົ້າໃຈອັນແທ້ຈິງຂອງພຣະຄຳພີ ຊຶ່ງໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ບັນດານັກປະຕິຮູບຖືກນຳພາໃຫ້ເຂົ້າໃຈແລະນຳໃຊ້ວິທີການສຶກສາອັນສັກສິດທີ່ເອີ້ນວ່າ “historicism,” ພວກເຮົາກໍຂາດຂໍ້ມູນທີ່ຈຳເປັນເພື່ອຈະຈຳແນກຄວາມຈິງແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ກ່ຽວເຖິງວິນຍານກັບ ພາລະກິດໃນການນຳສະເໜີແລະຮັກສາແສງສະຫວ່າງຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມໃນຕອນທ້າຍຂອງ Adventism. ດ້ວຍເຫດນີ້ຈຶ່ງເປັນສິ່ງສຳຄັນທີ່ຈະສຳຫຼວດເສັ້ນປະຫວັດສາດນັ້ນພໍສົ່ງເຂບເລັກນ້ອຍ.

ຄຳນິຍາມທີ່ແທ້ຈິງແຕ່ພຽງຢ່າງດຽວຂອງຄຳວ່າ "Protestant" ຄືການຄັດຄ້ານຕໍ່ Rome. ຖ້າຄຣິສຕະຈັກໃດໜຶ່ງຢຸດເຊົາການຄັດຄ້ານ Rome, ຄຣິສຕະຈັກນັ້ນກໍບໍ່ເປັນ Protestant ອີກຕໍ່ໄປ ແລະຈາກນັ້ນມັນກໍກາຍເປັນບຸດສາວຂອງ Rome, ດັ່ງທີ່ພວກ Protestants ຜູ້ໄດ້ປະຕິເສດຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດໄດ້ເຮັດ. ຄວາມເຂົ້າໃຈຫຼັກທຳອິດເປັນ "ຄຳຂວັນ" ຂອງພວກ Protestants ຜູ້ທີ່ອອກມາຈາກຄຣິສຕະຈັກຄາໂຕລິກ ຄື "ພຣະຄຳພີ ແລະ ພຣະຄຳພີເທົ່ານັ້ນ." ແຕ່ປະຫວັດສາດເປັນພະຍານຍິນຍົນຄວາມຈິງວ່າ ພຣະຄຳພີຈຳເປັນຕ້ອງຖືກແບ່ງແຍກຢ່າງຖືກຕ້ອງ.

ຈົ່ງພາກພຽນສະແດງຕົນເອງໃຫ້ເປັນທີ່ພອບໃຈແກ່ພຣະເຈົ້າ, ເປັນຄົນງານຜູ້ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງລະອາຍ, ແລະແບ່ງແຍກພຣະວາຈາແຫ່ງຄວາມຈິງຢ່າງຖືກຕ້ອງ. ແຕ່ຈົ່ງຫຼີກເວັ້ນຄຳເວົ້າອັນບໍ່ບໍລິສຸດແລະໄຮ້ສາລະ: ເພາະວ່າສົງເຫຼົ່ານັ້ນຈະນຳໄປສູ່ຄວາມອະທຳຫຍິງຂຶ້ນ. 2 ຕີມໂທຽວ 2:15, 16.

ວິທີການສຶກສາພຣະຄຳພີທີ່ຊາວໂປຣເຕສະແຕນຖືກນຳໃຫ້ໃຊ້ໃນຄວາມພະຍາຍາມຂອງເຂົາໃນການແບ່ງແຍກ ພຣະວັດຈະນະແຫ່ງຄວາມຈິງຢ່າງຖືກຕ້ອງ ຄື "ປະຫວັດນິຍົມ." ວິທີການນັ້ນເປັນເປົ້າໝາຍອັນຈຳເພາະແລະຮ້າຍແຮງທີ່ຊາຕານໄດ້ໃຈມຕີ, ແລະມັນກໍໄດ້ໃຈມຕີຈິງ.

"ພວກເຮົາຄວນຮູ້ດ້ວຍຕົນເອງວ່າ ສົງໃດແດ່ທີ່ເປັນແກ່ນສານຂອງຄຣິດສະຕຽນ, ອັນໃດແມ່ນຄວາມຈິງ, ອັນໃດແມ່ນຄວາມເຊື່ອທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮັບໄວ້, ແລະ ກົດເກນແຫ່ງພຣະຄຳພີແມ່ນຫຍັງ—ກົດເກນທີ່ໄດ້ຖືກປະທານໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາຈາກສັດອຳນາດສູງສຸດ." The 1888 Materials, 403.

ການບ່ອນທຳລາຍວິທີການຕາມພຣະຄຳພີທີ່ພວກນັກປະຕິຮູບໃຊ້ ຕະຫຼອດຈົນເຖິງ ແລະ ຮວມທັງ William Miller ນັ້ນ ໄດ້ຖືກລະບຸໄວ້ໂດຍສະເພາະວ່າ ເລີ່ມຂຶ້ນໃນສະຕະວັດທີສິບຫ້າ ກັບນັກວິຊາການເຢຊູອິດຜູ້ໜຶ່ງຄື Francisco Ribera (1537–1591), ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການຍົກໃຫ້ເປັນຜູ້ເຮັດໃຫ້ການຕີຄວາມແບບອະນາຄົດນິຍົມແຜ່ຫຼາຍຂຶ້ນ. ລາວໄດ້ຂຽນຄຳອະທິບາຍເຖິງພຣະທຳພຣະນິມິດ ໂດຍສະເໜີການຕີຄວາມຄຳພະຍາກອນແບບອະນາຄົດນິຍົມ, ເຮັດໃຫ້ຄຳພະຍາກອນເຫຼົ່ານັ້ນຫ່າງອອກຈາກບໍລິບົດທາງປະຫວັດສາດ. Ribera ໄດ້ປະດິດວິທີການນັ້ນຂຶ້ນ ເພື່ອຈຸດປະສົງໃນການຕໍ່ຕ້ານຄວາມຈິງ ຊຶ່ງວິທີການແບບປະຫວັດນິຍົມໄດ້ນຳໄປສູ່ສະເໝີ. ຄວາມຈິງນັ້ນກໍຄື ສັນຕະບາບາແຫ່ງກຸໂຣມ ແມ່ນປະລິມະຊາຂອງພຣະຄຣິດຕາມຄຳພະຍາກອນໃນພຣະຄຳພີ.

ໃນສະຕະວັດທີສິບເຈັດແລະສິບແປດ ສາມາດພິສູດໄດ້ວ່າ ຝ່າຍໂປຣເຕສແຕນຮູ້ວ່າ ວິທີການອັນຫຼອກລວງຂອງ Ribera ເປັນສົງເຫຼົ່າຈາກຊາຕານແລະບໍ່ໝັ້ນຄົງທາງຫຼັກວິຊາ. ບັນດາໂປຣເຕສແຕນໃນປະຫວັດສາດນັ້ນໄດ້ຂຽນປຶ້ມແລະແຜ່ນພັບເພື່ອຄັດຄ້ານ "ຄຳເວົ້າອັນຫຍາບຊ້າແລະໄຮ້ສາລະ" ຂອງນັກວິຊາການເຢຊູອິດຜູ້ນັ້ນ. ແຕ່ໃນປີ 1909 ມ້າໂທຣຈັນ ຄື Scofield Reference Bible ໄດ້ຖືກຈັດພິມອອກມາ, ແລະຂໍ້ອ້າງອີງທີ່ຖືກແຊກໄວ້ໃນໝາຍເຫດທຳຍໜ້າຂອງພຣະຄຳພີນັ້ນ ຕັ້ງຢູ່ເທິງຄຳສອນຂອງ Ribera ແລະຂອງເຢຊູອິດຜູ້ໜຶ່ງຄື Manuel Lacunza (1731–1801). Lacunza ໄດ້ຂຽນໂດຍໃຊ້ນາມບາກກາ Juan Josafat Ben-Ezra, ແລະໄດ້ຈັດພິມປຶ້ມຫົວຂໍ້ The Coming of the Messiah in Glory and Majesty. ເຊັ່ນດຽວກັບ Ribera ກ່ອນໜ້າລາວ ປຶ້ມເຫຼົ່ານັ້ນເປັນການໃຈມຕີໂດຍກົງຕໍ່ການສຳເລັດຄົບຖ້ວນຂອງຄຳພະຍາກອນໃນພຣະທຳ Revelation.

ຊາຕານຮູ້ວ່າ ຂ່າວສານທີ່ມັນຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດໃຫ້ມີດິມົນດ້ວຍຄວາມສັບສົນນັ້ນ ຄືຂ່າວສານເຕືອນສຸດທ້າຍທີ່ອອກມາຈາກພຣະທຳພຣະນິມິດ. ການນຳເອົາຄຳເວົ້າອັນຫຍາບຊ້າແລະຫວ່າງເປົ້າຂອງປະໂລຫິດເຢຊູອິດສອງຄົນເຂົ້າໄວ້ໃນບັນດາຂໍ້ອ້າງອີງໃນ Scofield Reference Bible ໄດ້ເປີດທາງໃຫ້ຊາຕານນຳພາພວກໂປຣເຕສແຕນຜູ້ທີ່ສອມຖອຍໃຫ້ຍອມຮັບລະບຽບວິທີຂອງເຢຊູອິດ

ແລະໂດຍທາງນັ້ນຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຕາບອດຕໍ່ຄວາມຈິງ.
ຊາຕານໄດ້ບັນລຸຈຸດປະສົງນີ້ໂດຍການນຳເຂົ້າແບບແຜນຄຳພະຍາກອນຂອງສາທອລິກຫຼາຍຮູບແບບ
ຊຶ່ງໄດ້ລົບລ້າງຄວາມເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະລະບຸໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນວ່າ
ຜູ້ໃດແມ່ນບໍລິເວນຂອງພຣະຄຣິດໃນຄຳພະຍາກອນພຣະຄຳພີ. ສຳລັບຊາຕານ
ນັບແມ່ນການຫລອກລວງທຶນາກເລີຍ ເພາະພວກໂບຣເຕສະແຕນໄດ້ກັບຄືນໄປຫາຄຣິດຈັກໂຮມັນແລ້ວ
ດ້ວຍການປະຕິເສດຂ່າວສານຂອງ Miller ໃນປີ 1843.

ໃນຫຼາຍປີທີ່ຜ່ານມາ ມີບັນເທົາຄວາມຫຼາຍສະບັບຖືກຕີພິມເຜີຍແຜ່
ເພື່ອບັນທຶກການໂຈມຕີຂອງຊາຕານຕໍ່ພຣະຄຳພີ
ຊຶ່ງໄດ້ລົມຂຶ້ນໃນສອງສາມສັດຕະວັດທຳອິດຫຼັງຈາກພຣະຄຣິດຖືກຄົງໄວ້ເທິງໄມ້ກ້າງແຂນ.
ການໂຈມຕີນັ້ນໄດ້ດຳເນີນໄປເຖິງຂັ້ນທີ່ມີການນຳເອົາຕົ້ນສະບັບປອມເຂົ້າມາ ເພື່ອຜະລິດພຣະຄຳພີປອມ.
ຊາຕານຍັງໄດ້ໂຈມຕີບັນດານັກປະຕິຮູບທຶນາກຂຶ້ນມາເພື່ອທະນຸບຳລຸງພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ
ທັງໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາຍັງມີຊີວິດຢູ່ ແລະແມ່ນແຕ່ຫຼັງຈາກນັກປະຕິຮູບເຫຼົ່ານັ້ນເສຍຊີວິດໄປແລ້ວ.

ຂໍໃຫ້ພິຈາລະນາເບິ່ງວ່າ ນັກປະຫວັດສາດ ແລະ ນັກເທວະວິທະຍາຂອງຄຣິດຈັກ Seventh-day Adventist
ໃນຍຸກປະຈຸບັນ ປະຕິບັດຕໍ່ຫົວຂໍ້ລືອງ William Miller ແນວໃດ. ມັນເໝາະກັບວ່າ
ພວກເຂົາໄດ້ຊຸດເອົາກະດູກຂອງລາວຂຶ້ນມາ ແລະ ໂຍນລົງໃນແມ່ນ້ຳ Mississippi.

“ວິນລຽມ ມິນເລີ ກຳລັງສັນຄອນອານາຈັກຂອງຊາຕານ, ແລະສັດຕູເອກໄດ້ພະຍາຍາມ
ບໍ່ພຽງແຕ່ຈະຕ້ານທານຜົນຂອງຂ່າວສານນັ້ນເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງຈະທຳລາຍຜູ້ນຳຂ່າວສານນັ້ນເອງອີກ.
ເມື່ອບົດາ ມິນເລີ
ໄດ້ນຳເອົາຄວາມຈິງແຫ່ງພຣະຄຳພີໄປປະຍຸກຕໍ່ໃຊ້ຢ່າງເປັນຈິງແກ່ຈິດໃຈຂອງຜູ້ຝັງຂອງທ່ານ,
ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງຄຣິສຕຽນໃນນາມກໄດ້ລຸກໄໝຂຶ້ນຕໍ່ຕ້ານທ່ານ,
ດັ່ງເຊັ່ນທີ່ຄວາມໂກດຂອງຊາວຢິວໄດ້ຖືກປຸກເຮົ້າຂຶ້ນຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດແລະອັກຄະສາວິກຂອງພຣະອົງ.
ສະມາຊິກຄຣິສຕະຈັກໄດ້ບຸກລະດົມຊົນຊັ້ນຕໍ່ທຶນາຍບຸກ,
ແລະໃນຫຼາຍໂອກາດພວກສັດຕູໄດ້ວາງແຜນຈະເອົາຊີວິດທ່ານໃນຂະນະທີ່ທ່ານອອກຈາກສະຖານທີ່ປະຊຸມ.
ແຕ່ທຸດສະຫວັນບໍລິສຸດໄດ້ຢູ່ທ່າມກາງຝຸງຊົນນັ້ນ, ແລະອົງໜຶ່ງໃນພວກນັ້ນ, ໃນຮູບຮ່າງຂອງມະນຸດ,
ໄດ້ຈັບແຂນຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ອົງນີ້ຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະນຳທ່ານອອກໄປຢ່າງປອດໄພຈາກຝຸງຊົນທີ່ເກຣຍອິວກາດ.
ວຽກງານຂອງທ່ານຍັງບໍ່ທັນສຳເລັດ,
ແລະຊາຕານກັບບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງມັນກໍຕ້ອງຜິດຫວັງໃນຈຸດປະສົງຂອງພວກມັນ.” Spirit of
Prophecy, ຕື້ມ 4, 219.

ຈົ່ງພິຈາລະນາວ່າ ກຸ່ມແອດເວນຕິດສອງປະເພດເດີມນັ້ນ (ນັກເທວະວິທະຍາ ແລະ ນັກປະຫວັດສາດ)
ໄດ້ຫຼຸດທອນຄວາມສຳຄັນ ແລະ ບົກບົດຄວາມຊອບທຳຂອງຫຼັກເກນຂອງມິນເລີ ແນວໃດ ຊຶ່ງ ຊຸດເຕີໄວທໍ
ໄດ້ແຈ້ງແກ່ພວກເຮົາວ່າ ຈະຖືກນຳໃຊ້ໂດຍທຸກຄົນທີ່ປະກາດຂ່າວສານຂອງທຸດສະຫວັນສາມອົງຢ່າງແທ້ຈິງ.

“ຜູ້ທີ່ກຳລັງມີສ່ວນໃນການປະກາດຂ່າວສານຂອງທຸດສະຫວັນອົງທີສາມ
ກຳລັງຄົ້ນຄວ້າພຣະຄຳພີຕາມແບບແຜນດຽວກັນທີ່ບົດາ Miller ໄດ້ຍຶດຖື. ໃນບັນນອັຍທຶມີຊື່ວ່າ Views of
the Prophecies and Prophetic Chronology, ບົດາ Miller ໄດ້ໃຫ້ຫຼັກເກນຕໍ່ໄປນັ້ນອີ່ຫຼ່າຍດາຍ
ແຕ່ປະກອບດ້ວຍບັນຍາ ແລະມີຄວາມສຳຄັນ ສຳລັບການສຶກສາ ແລະການຕີຄວາມພຣະຄຳພີ:—”

“[ກົດລະບຽບຂໍ້ໜຶ່ງເຖິງຂໍ້ຫ້າທີ່ຖືກຍົກມາອ້າງ.]”

“ຂໍ້ຄວາມຂ້າງເທິງນັ້ນເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຫຼັກເກນເຫຼົ່ານີ້, ແລະໃນການສຶກສາພຣະຄຳພີຂອງພວກເຮົາ
ພວກເຮົາທຸກຄົນຍ່ອມຈະກະທຳໄດ້ດີ ຖ້າໃສ່ໃຈຕໍ່ຫຼັກການທີ່ໄດ້ວາງໄວ້ນັ້ນ.” Review and Herald,
November 25, 1884.

ຖ້າບໍ່ໄດ້ທົບທວນສາຍພົວພັນທັງສາມຂອງແນວປະຫວັດສາດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ ທີ່ກຳລັງພົ້ນກັບການພັດທະນາແລະການສະຖາປະນາພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ ກໍຍ່ອມເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະເຫັນຄວາມສຳຄັນຂອງຄຳພະຍາກອນອັນສຳຄັນປະການໜຶ່ງ ທີ່ຄຳຈຸນ William Miller ໃນຖານະຜູ້ສົ່ງຂ່າວ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຖືກເປັນແບບໂດຍ Elijah ໃນການນຳສະເໜີຂ່າວສານຂອງລາວ, ແລະໂດຍ Moses ໃນພຣະສັນຍາເລື່ອງການທີ່ Miller ຈະຖືກບຸກໃຫ້ພົ້ນຂຶ້ນໃນການຄົ້ນຄວ້າຂອງບັນດາຄົນຊອບທຳ, ແລະໂດຍ Elisha ໃນຄວາມເຕັມໃຈຂອງລາວທີ່ຈະລະຖົມໄຮ່ນາຂອງຕົນ ແລະຮັບໃຊ້ຂ່າວສານຂອງ Elijah. Sister White ໄດ້ຊີ້ບອກວ່າ ວິລະບຸລຸດໃນພຣະຄຳພົທັງສາມທ່ານນີ້ເປັນແບບພາບຂອງ William Miller, ຜູ້ຊີ້ບັດນີ້ ຖືກນຳກັບເທວະວິທະຍາ ແລະນັກປະຫວັດສາດ Adventist ສະໄໝໃໝ່ປະຕິບັດຕໍ່ ປະໜັງວ່າລາວເປັນພຽງ "ເດັກຊາວນາທຸກຍາກ" ຄົນໜຶ່ງຈາກສັດຕະວັດທີສິບແປດ.

ວິລລຽມ ທິນເດລ

ເປັນໜຶ່ງໃນບັນດາຜູ້ປະຕິຮູບຫຼາຍຄົນທີ່ຖືກຍົກຂຶ້ນໃນແນວສາຍແຫ່ງປະຫວັດສາດພະຍາກອນນີ້. ຖ້າຂ້າພະເຈົ້າຈະກ່າວແບບນີ້, 'ຄຳປະກາດພັນທະກົດ' ຂອງລາວຕໍ່ບັນດາທູດຂອງສັນຕະປາບາທິລາວໄດ້ມີປະຕິສຳພັນນັ້ນຄື, "ຂ້າພະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ເດັກຊາຍຜູ້ຂັບຄັນໄຖຮູ້ຈັກພຣະຄຳພົທຸກຄົນວ່າພວກທ່ານ." ວິລລຽມ ມິນເວີ ແມ່ນເດັກຊາຍຊາວກະສິກອນຜູ້ຂັບຄັນໄຖ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄຳພະຍາກອນຂອງທິນເດລສຳເລັດ.

ຄຳນຳນີ້ໄດ້ຖືກຫຍໍ້ລົງຢ່າງຫຼາຍໃນແງ່ຂອງປະຫວັດສາດທັງປວງທີ່ອາດຖືກນຳມາໃຊ້ເພື່ອສະໜັບສະໜູນສິ່ງທີ່ພົວ ວກເຮົາໄດ້ນຳສະເໜີມາຈົນເຖິງບັດນີ້. ບັດນີ້ພວກເຮົາຈະພິຈາລະນາເຄື່ອງໝາຍບາງປະການຂອງ Alpha ແລະ Omega ເພື່ອນຳກັບໄປສູ່ການພິຈາລະນາ Miller ໃນຖານະເປັນໝູ່ໝາຍ ແລະ ຜູ້ສົ່ງສານ.

ພຣະທຳດານີອນເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງໜັງສືໜຶ່ງທີ່ປະກອບດ້ວຍສອງພຣະທຳ. ຕອນສຸດທ້າຍຂອງໜັງສືນີ້ນັ້ນຄືພຣະທຳພຣະນິມິດ. ແມ່ນແມ່ນວ່າພຣະທຳທັງສອງເປັນພຣະທຳທີ່ເຍກຕ່າງຫາກຈາກກັນ, ແຕ່ເມື່ອຢູ່ຮ່ວມກັນແລ້ວ ພວກມັນເປັນຕົວແທນຂອງໜັງສືໜຶ່ງ.

ຫຼາຍປີກ່ອນ, ຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍມີການໂຕ້ຕອບໃນທິສາທາລະນະກັບນັກເທວະວິທະຍາຊາວເຊັບເວັນທ໌-ເດ ແອດເວັນຕິສ ຜູ້ໜຶ່ງທີ່ມີຊື່ສຽງ ຜູ້ທີ່ເຮັດວຽກຢູ່ສະຖາບັນວິຈັຍພຣະຄຳພົຂອງສະເພາໃຫຍ່ແຫ່ງຄຣິດຈັກເຊັບເວັນທ໌-ເດ ແອດເວັນຕິສ. ນັກເທວະ ວິທະຍາຜູ້ນັ້ນກຳລັງພະຍາຍາມແກ້ໄຂຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າກ່ຽວກັບຫຼັກຂໍ້ສຸດທ້າຍຂອງດານີອນບົດ 11, ແລະຍັງກ່ຽວກັບຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າເລື່ອງ "ເຄື່ອງຖວາຍປະຈຳວັນ" ໃນພຣະທຳດານີອນ. ໃນການໂຕ້ຕອບຂອງພວກເຮົາ ຊຶ່ງໄດ້ດຳເນີນໄປເປັນໄລຍະເວລາໜຶ່ງ, ເພາະມັນປະກອບດ້ວຍການທົລາວຂຽນບົດຄວາມຂຶ້ນມາ ແລະຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ຕອບກັບ, ຈາກນັ້ນລາວກໍຕອບກັບອີກ, ແລະແນ່ນອນຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ສົ່ງຄວາມຄິດເຫັນຂອງຕົນກັບໄປ, ແລະກໍເຊັ່ນນັ້ນຕ່າງໄປ. ໃນການໂຕ້ຕອບນັ້ນ ລາວໄດ້ເຈັ່ງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຊາບວ່າ ໃນຄະນະກຳມະການທົລາວເຮັດວຽກຢູ່ໃນສະເພາໃຫຍ່ນັ້ນ ລາວຖືກຖືວ່າເປັນຜູ້ຊ່ຽວຊານດ້ານພຣະທຳດານີອນ, ແລະເພື່ອນຮ່ວມງານຄົນໜຶ່ງຂອງລາວກໍຖືກຖືວ່າເປັນຜູ້ຊ່ຽວຊານປະຈຳດ້ານພຣະນິມິດ. ໃນການໂຕ້ຕອບຂອງພວກເຮົາ ລາວບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະພິຈາລະນາປະເດັນຕ່າງໆໃນພຣະນິມິດ, ແຕ່ກັບອ້າງອີງໃຫ້ໄປຫາເພື່ອນຮ່ວມງານຂອງລາວ. ລາວປາຖະໜາຈະຈຳກັດການສົນທະນາໄວ້ໃນພຣະທຳດານີອນເທົ່ານັ້ນ.

ນາງວາຍໄດ້ກ່າວໄວ້ຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ດານີອນ ແລະ ພຣະນິມິດ ເປັນບົມດຽວ. ໃນລະດັບນັ້ນ ທັງສອງເປັນຕົວແທນຂອງພຣະຄຳພົ, ຊຶ່ງເປັນບົມດຽວທີ່ປະກອບຂຶ້ນດ້ວຍສອງພາກ, ຄື ພາກເກົ່າ ແລະ ພາກໃໝ່. ນາງວາຍຍັງໄດ້ກ່າວເຖິງຄຣິສຕະຈັກຢ໌ອີວິກດ້ວຍ

ວ່າຄຣິສຕະຈຳນນັ້ນຖືເອົາພຽງພາກເກົາເທົ່ານັ້ນວ່າເປັນບົມດຽວ, ແລະ
ນາງຍັງໄດ້ກ່າວເຖິງບັນດາຜູ້ທີ່ໃສໃຈພາກເກົາ ເນື່ອງເພາະພວກເຂົາເຂົ້າໃຈ ຫຼືເຕັມໃຈຈະເຂົ້າໃຈ
ພຽງແຕ່ພາກໃໝ່ເທົ່ານັ້ນ. ພະຍານອັນດົນໃຈຂອງນາງແມ່ນວ່າ ຖ້າທ່ານຍອມຮັບພຽງແຕ່ພາກໃໝ່
ທ່ານກໍປະຕິເສດພາກເກົາ, ແລະ ກົງກັນຂ້າມກໍເຊັ່ນດຽວກັນ.
ການທີ່ນັກເທວະວິທະຍາອ້າງວ່າຕົນເປັນຜູ້ຊຳນານໃນດານເຮອນ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນໃນພຣະນິມິດ
ກໍເປັນການເຮັດຊຳແນວຄົດຂອງຊາວຢົວທີ່ຍອມຮັບພຽງແຕ່ພຣະສັນຍາເດີມ, ແລະ
ພວກເຮົາຮູ້ດີວ່າທັດສະນະອັນຄັບແຄບນັ້ນໄດ້ນຳຊາວຢົວໄປສູ່ບ່ອນໃດ.
ການເລືອກຖືຂ້າງໃດຂ້າງໜຶ່ງໃນປະເດັດນີ້—ຍອມຮັບພາກເກົາແຕ່ບໍ່ຍອມຮັບພາກໃໝ່, ຫຼື
ຍອມຮັບພາກໃໝ່ແຕ່ບໍ່ຍອມຮັບພາກເກົາ—ກໍເທົ່າກັບເປັນການປະຕິເສດພະຍານທັງໝົດ.

ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລັອດໄດ້ຊົງຖາມບັນດາສາວົກຂອງພຣະອົງວ່າ ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈສົງເຫັນຫຼືບໍ່.
ພວກເຂົາທຸນຕອບວ່າ, “ແມ່ນແລ້ວ, ພຣະອົງເຈົ້າ.” ແລ້ວພຣະອົງຈຶ່ງຊົງກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, “ເຫດສະນັ້ນ
ທຸກໆນັກທຳນຽມທີ່ໄດ້ຮັບການສອນເພື່ອອານາຈັກແຫ່ງສະຫວັນ
ກໍເປັນເໝືອນຊາຍຜູ້ໜຶ່ງທີ່ເປັນເຈົ້າຂອງເຮືອນ
ຜູ້ນຳເອົາຂອງໃໝ່ແລະຂອງເກົ່າອອກມາຈາກຄັງຊັບຂອງຕົນ.” ໃນອຸປະມານ
ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງນຳສະເໜີຕໍ່ບັນດາສາວົກຂອງພຣະອົງເຖິງຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຜູ້ທັງຫຼາຍ
ຜູ້ທີ່ໜ້າທີ່ການງານຂອງເຂົາຄືການມອບແສງສະຫວ່າງແກ່ໂລກ ຊຶ່ງເຂົາໄດ້ຮັບຈາກພຣະອົງ. ໃນເວລານັ້ນ
ພຣະຄຳພີເດີມແມ່ນພຣະຄຳພີທັງໝົດທີ່ມີຢູ່; ແຕ່ມັນບໍ່ໄດ້ຖືກຂຽນຂຶ້ນເພື່ອຄົນໃນສະໄໝບູຮານເທົ່ານັ້ນ;
ມັນມີໄວ້ສຳລັບທຸກຍຸກທຸກສະໄໝ ແລະສຳລັບມະນຸດທຸກຄົນ.
ພຣະເຢຊູຊົງປະສົງໃຫ້ບັນດາຜູ້ສອນຄຳສອນຂອງພຣະອົງ
ຂະຫຍັນໝັ້ນພຽນຄົນຄວ້າພຣະຄຳພີເດີມເພື່ອແສງສະຫວ່າງນັ້ນ
ຊົງຍືນຍົນພຣະອັດລັກຂອງພຣະອົງວ່າເປັນພຣະເມຊີອາຜູ້ຖືກພະຍາກອນໄວ້
ແລະເປີດເຜີຍລັກສະນະແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະອົງຕໍ່ໂລກ.
ພຣະຄຳພີເດີມແລະພຣະຄຳພີໃໝ່ບໍ່ອາດແຍກອອກຈາກກັນໄດ້,
ເພາະທັງສອງລ້ວນເປັນຄຳສອນຂອງພຣະຄຣິດ. ຄຳສອນຂອງຊາວຢົວ
ຜູ້ຍອມຮັບແຕ່ພຣະຄຳພີເດີມເທົ່ານັ້ນ ບໍ່ນຳໄປສູ່ຄວາມພົ້ນລອດ
ເນື່ອງຈາກເຂົາປະຕິເສດພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລັອດ ຜູ້ຊົງຊີວິດແລະພາລະກິດຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງເປັນການສຳເລັດ
ດຣົບຖ້ວນຂອງພຣະບັນຍັດແລະຄຳພະຍາກອນ.
ແລະຄຳສອນຂອງຜູ້ທີ່ຖືພຣະຄຳພີເດີມເສຍກໍບໍ່ນຳໄປສູ່ຄວາມພົ້ນລອດເໝືອນກັນ,
ເພາະມັນປະຕິເສດສິ່ງທີ່ເປັນພະຍານໂດຍກົງເຖິງພຣະຄຣິດ.
ບັນດາຜູ້ສົ່ງໃສ່ເລີ່ມຕົ້ນໂດຍການຫຼຸດຄຳພີເດີມ,
ແລະກ້າວໄປອີກພຽງຂັ້ນດຽວກໍເຖິງການປະຕິເສດຄວາມຖືກຕ້ອງແທ້ຂອງພຣະຄຳພີໃໝ່, ແລະດັ່ງນັ້ນ
ທັງສອງຈຶ່ງຖືກປະຕິເສດ.

“ຊາວຢົວມີອິດທິພົນຕໍ່ໂລກຄຣິສຕຽນພຽງເລັກນ້ອຍໃນການຊື້ໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງ
ພຣະບັນຍັດ ລວມທັງພຣະບັນຍັດອັນຜຸກມັດເລື່ອງວັນຊະບາຕິ
ເພາະໃນການນຳຊັບສົມບັດເກົາແຫ່ງຄວາມຈິງອອກມາ
ພວກເຂົາກັບປະຖົມຊັບສົມບັດໃໝ່ໃນຄຳສອນສ່ວນພຣະອົງຂອງພຣະເຢຊູ ອີກດ້ານໜຶ່ງ ເຫດຜົນອັນໜ້າ
ກະແໜັນທີ່ສຸດວ່າເປັນຫຍັງຄຣິສຕຽນຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຊັກຊວນຊາວຢົວໃຫ້ຍອມຮັບຄຳສອນຂອງພຣະຄຣິດໃນ
ຖານະເປັນພາສາແຫ່ງບັນຍາອັນສະຫວັນໄດ້ ກໍຄື
ໃນການນຳຊັບສົມບັດແຫ່ງພຣະວາຈາຂອງພຣະອົງອອກມາ
ພວກເຂົາກັບດູໝັ້ນຄວາມຮັ່ງມີຂອງພຣະສັນຍາເດີມ
ຊຶ່ງເປັນຄຳສອນໃນຍຸກກ່ອນຂອງພຣະບຸດແຫ່ງພຣະເຈົ້າ ໂດຍຜ່ານໂມເຊ.
ພວກເຂົາປະຕິເສດພຣະບັນຍັດທີ່ຖືກປະກາດຈາກຊີນາຍ ແລະວັນຊະບາຕິແຫ່ງພຣະບັນຍັດຂໍ້ທີສີ່

ຊົງໄດ້ຖືກສະຖາປະນາໄວ້ໃນສວນເອເດນ. ແຕ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ແຫ່ງຂ່າວປະເສີດ
ຜູ້ດຳເນີນຕາມຄຳສອນຂອງພຣະຄຣິດ
ຈະໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ອັນຄົບຖ້ວນຢ່າງເລິກເຊິ່ງທັງພຣະສັນຍາເດີມແລະພຣະສັນຍາໃໝ່
ເພື່ອລາວຈະສາມາດນຳສະເໜີທັງສອງນັ້ນໃນແສງສະຫວ່າງອັນແທ້ຈິງແກ່ປະຊາຊົນ
ເປັນອົງລວມອັນແຍກອອກຈາກກັນບໍ່ໄດ້—ສ່ວນໜຶ່ງພົງພາອີກສ່ວນໜຶ່ງ
ແລະສ່ອງແສງໃຫ້ແກ່ກັນແລະກັນ. ດັ່ງນັ້ນ ຕາມທິພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງສັ່ງສອນພວກສາວົກຂອງພຣະອົງ
ພວກເຂົາຈະນຳອອກຈາກຄັງຊັບຂອງຕົນ ‘ຂອງໃໝ່ແລະຂອງເກົ່າ.’” Spirit of Prophecy, volume 2,
255.

ຄຳແນະນຳກ່ອນໜ້ານີ້ຍັງມີການນຳໃຊ້ອີກປະການໜຶ່ງສຳລັບຊາວແອັດເວນຕິສ Laodicean.
ການປະກາດຕົນວ່າເຊືອພຣະຄຳພິທີໝົດ ທັງພຣະສັນຍາເດີມແລະພຣະສັນຍາໃໝ່
ແຕ່ກັບປະຕິເສດພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ
ກໍເປັນຄູນຳດຽວກັນກັບການຍອມຮັບພຽງແຕ່ຄຳພະຍາກອນອັນດຽວ.
ຈຳເປັນຕ້ອງມີພະຍານສອງປາກເພື່ອສະຖາປະນາຄວາມຈິງ, ດັ່ງນັ້ນ
ຈົ່ງເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະສະຖາປະນາຄວາມຈິງດ້ວຍພະຍານພຽງປາກດຽວ, ແລະຖ້າຜູ້ໃດພະຍາຍາມເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ
ເຂົາກໍກຳລັງປະຕິເສດພະຍານທັງສອງ, ເຂົາກໍກຳລັງວາງຮາກຖານຄວາມເຊືອຂອງຕົນໄວ້ເທິງສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າ
‘ຄວາມຈິງເຄື່ອງດຽວ.’

ບັດນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຈະກ່າວຄຳຖາມໜຶ່ງອີກຄັ້ງ
ຊົງຢູ່ໃນບົດຄວາມເບື້ອງຕົ້ນບົດໜຶ່ງທີ່ໄດ້ຖືກເຜີຍແຜ່ອອກມານັບຕັ້ງແຕ່ເດືອນກໍລະກົດ ປີ 2023.
ຄຳຖາມນັ້ນແມ່ນ, “ນັບຕັ້ງແຕ່ປີ 1863 ເປັນຕົ້ນມາ ມີແສງສະຫວ່າງໃໝ່ອັນໃດໄດ້ອອກມາຈາກ
Adventism?” ຄຳຕອບກ່າວຢ່າງຄັ້ງ, “ບໍ່ມີເລີຍ.”

“ພຣະທຳດານເດືອນ ແລະ ພຣະນິມິດເປັນອັນດຽວກັນ. ສົ່ງໜຶ່ງເປັນຄຳພະຍາກອນ,
ອີກສົ່ງໜຶ່ງເປັນການສຳແດງເຜີຍ; ສົ່ງໜຶ່ງເປັນພຣະຄຳພິທີຖືກປະທັບຕາໄວ້,
ອີກສົ່ງໜຶ່ງເປັນພຣະຄຳພິທີເປີດອອກ. ໂຍຮັນໄດ້ຍື່ນຄວາມລັບທີ່ສຽງຜ້າຮ້ອງໄດ້ກ່າວອອກມາ,
ແຕ່ລາວໄດ້ຖືກບັນຊາບໃຫ້ຂຽນມັນ.” Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7,
971.

ດັ່ງນັ້ນ Alpha ແລະ Omega ຊື່ອກວ່າ ດານເດືອນເປັນທຳອິດ ແລະ ພຣະນິມິດເປັນສຸດທ້າຍ.
ດານເດືອນເປັນຕົວແທນຂອງການເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ ພຣະນິມິດເປັນຕົວແທນຂອງຈຸດສິ້ນສຸດຂອງລັດທິ
Adventism.

“ພຣະນິມິດແມ່ນປົ້ມທີ່ຖືກຜະນຶກໄວ້, ແຕ່ກໍເປັນປົ້ມທີ່ຖືກເປີດອອກດ້ວຍ.
ມັນໄດ້ບັນທຶກເຫດການອັນອັດສະຈັນທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນວັນສຸດທ້າຍແຫ່ງປະຫວັດສາດຂອງໂລກນີ້.
ຄຳສອນຂອງປົ້ມນີ້ມີຄວາມແນ່ນອນຊັດເຈນ, ບໍ່ແມ່ນລັກລັບແລະບໍ່ອາດເຂົ້າໃຈໄດ້. ໃນນັ້ນ
ແນວຄຳພະຍາກອນເສັ້ນດຽວກັນກັບທີ່ຖືກກ່າວໄວ້ໃນພຣະທຳດານເດືອນໄດ້ຖືກນຳຂຶ້ນມາອີກ.
ຄຳພະຍາກອນບາງປະການ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວຊຳອີກ,
ດ້ວຍການນັບຊົງສະແດງວ່າຈຳເປັນຕ້ອງໃຫ້ຄວາມສຳຄັນແກ່ຄຳພະຍາກອນເຫຼົ່ານັ້ນ.
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ຊົງກ່າວສົ່ງໃດຊຳອີກ ຖ້າສົ່ງນັ້ນບໍ່ມີຄວາມສຳຄັນຢ່າງຍິ່ງ.” Manuscript Releases,
volume 9, 8.

ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງ Adventism, ໃນຂໍ້ພຣະຄຳພິທີເປັນເສົາຫຼັກກາງຂອງ Adventism ນັ້ນເອງ,
ຄືຂໍ້ພຣະຄຳພິທີເປີດຜະນຶກໃນປີ 1798; ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງສຳແດງພຣະອົງເອງໃນນາມ “Palmoni,”
ຜູ້ນັບຈຳນວນອັນອັດສະຈັນ. ໃນຕອນທ້າຍຂອງ Adventism, ພຣະເຢຊູຊົງສຳແດງພຣະອົງເອງໃນນາມ
“Alpha and Omega,” ນັກພາສາອັນອັດສະຈັນ—ພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ. ເພາະສະນັ້ນ,

ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງ Adventism ແລະຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ ໄດ້“ຖືກແຂວນໄວ້ເທິງເວລາ.”
ໃນຕອນທຳອິດຂອງ Adventism,
ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດຈະຖືກແຂວນໄວ້ເທິງພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະອົງ.

ການເລີ່ມຕົ້ນແລະການສືບສູດຂອງ Adventism
ເກີດຂຶ້ນໃນຊ່ວງປະຫວັດສາດຂອງອານາຈັກທຶກແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໃນພຣະຄຳພີ; ດັ່ງນັ້ນ
ມັນຈຶ່ງເກີດຂຶ້ນໃນຊ່ວງການເລີ່ມຕົ້ນແລະການສືບສູດຂອງສະຫະລັດອາເມລິກາ.
ປະຫວັດສາດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງສະຫະລັດອາເມລິກາ ແມ່ນປະຫວັດສາດຂອງເຂົ້າສອງອັນຄື
Republicanism ແລະ Protestantism. ໃນຕອນສຸດທ້າຍຂອງປະຫວັດສາດນັ້ນ
ເຂົ້າສອງອັນນັ້ນຈະໄດ້ປ່ຽນຈາກລູກແກະເປັນມັງກອນ. Republicanism ຈະປ່ຽນເປັນປະຊາທິປະໄຕ ແລະ
Protestantism ຈະປ່ຽນເປັນ Protestantism ທີ່ຫຼົງອອກນອກຄອງ.
ເມື່ອຈອກແຫ່ງເວລາພິສູດຂອງສະຫະລັດອາເມລິກາເລີ່ມເຂົ້າໃກ້ການສືບສູດຂອງມັນ
ດັ່ງທີ່ກຳລັງເກີດຂຶ້ນໃນຂະນະນີ້ເຂົ້າສອງອັນຂອງ Republicanism ທີ່ຫຼົງອອກນອກຄອງ ແລະ
Protestantism ທີ່ຫຼົງອອກນອກຄອງ ຈະສ້າງຮູບຈຳລອງໃຫ້ແກ່ສັດຮ້າຍ
ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຫຼອມສາສະໜາແລະລັດເຊົາເປັນເຂົ້າອັນດຽວ ທີ່ເວົ້າເໝືອນມັງກອນ.
ແຕ່ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກປະໄວ້ໂດຍບາດສະຈາກພະຍານ,
ເພາະວ່າໃນຂະບວນການນຳສະຫະລັດອາເມລິກາໄປສູ່ຈຸດສືບສູດ ພຣະອົງຈະຊົງຍົກຕົງເຂົ້າອັນແທ້ຈິງຂອງ
Protestantism ຂຶ້ນ ເພື່ອຄັດຄ້ານທັງຮູບຈຳລອງຂອງສັດຮ້າຍໃນສະຫະລັດອາເມລິກາ ແລະຫຼັງຈາກນັ້ນ
ຮູບຈຳລອງຂອງສັດຮ້າຍທີ່ປະເຊີນໜ້າກັບທົ່ວໂລກ. ການຍົກຕົງເຂົ້າແຫ່ງ Protestantism
ຂຶ້ນໃນຕອນສຸດທ້າຍຂອງສະຫະລັດອາເມລິກາ
ຈະຖືກກະທຳໃຫ້ສຳເລັດພາຍໃນໂຄງສ້າງທາງປະຫວັດສາດອັນດຽວກັນ ດັ່ງທີ່ເຂົ້າແຫ່ງ Protestantism
ໄດ້ຖືກຍົກຂຶ້ນໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງສະຫະລັດອາເມລິກາ.
ຊົນຊາດແຫ່ງພັນທະສັນຍາໃນອະດີດຈະຖືກຂ້າມຜ່ານໄປ
ແລະຊົນຊາດໃໝ່ຈະກາຍເປັນຊົນຊາດແຫ່ງພັນທະສັນຍາໃໝ່. ບໍ່ມີສິ່ງໃດໃໝ່ພາຍໃຕ້ດ້ວງອາທິດ.

ເມື່ອເຮົານຳຄຳພະຍາກອນກ່ຽວກັບເວລາທີ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈ ແລະ ນຳສະເໜີໃນປະຫວັດຂອງຂະບວນການມົນເລີ່ເຮດ
ມາໃຊ້ເພື່ອປະເມີນ Alpha ແລະ Omega, ເຮົາຈະພົບວ່າ ທັງສອງເປັນອັນດຽວກັນ.
ຄຳພະຍາກອນກ່ຽວກັບເວລາທຸກຂໍ້ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍປະຫວັດສາດໜຶ່ງ ໃນເວລາທີ່ຄຳພະຍາກອນນັ້ນຖືກປະກາດ,
ແລະ ປະຫວັດສາດນັ້ນຍ່ອມເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງປະຫວັດສາດເມື່ອຄຳພະຍາກອນນັ້ນສຳເລັດຜົນ.

ປະຫວັດຂອງຄຳພະຍາກອນສອງພັນສາມຮ້ອຍປີ ໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນທີ່ພຣະລາຊະດຳລັດສະບັບທຶສາມໃນປີ 457 ກ່ອນ
ຄ.ສ. ແລະໄດ້ສືບສູດລົງທຶຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844. ໃນຊ່ວງທີ່ນຳໄປສູ່
ແຕ່ກ່ອນການມາເຖິງຂອງພຣະລາຊະດຳລັດສະບັບທຶສາມ
ວຽກງານໃນການກຳສ້າງພຣະວິຫານແລະນະຄອນເຢຣູຊາເລັມໃຫ້ຕັ້ງຂຶ້ນ ໄດ້ຖືກດຳເນີນໃຫ້ສຳເລັດ.
ໃນທ່າມອງດຽວກັນ ໃນປະຫວັດທີ່ນຳໄປສູ່ການມາເຖິງຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ
ຄວາມຈິງພື້ນຖານຂອງພຣະວິຫານແຫ່ງມົນເລີ່ເຮດ ໄດ້ຖືກສະຖາປະນາຂຶ້ນ.

ໃນປີ 1798 ຄຳພະຍາກອນສອງພັນຫ້າຮ້ອຍລາວປີ ຊຶ່ງເລີ່ມຕົ້ນໃນປີ 723 ກ່ອນຄຣິດຕະການ
ດ້ວຍການກະຈັດກະຈາຍຂອງສິບເຜົ່າທາງເໜືອ ໄດ້ສຳເລັດຄົບຖ້ວນ.
ຄຳພະຍາກອນນັ້ນໄດ້ຊີ້ບອກເຖິງສອງຊ່ວງເວລາຂອງໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີ
ໂດຍໝາຍເຖິງການຢ່າຢືນຢານຕາມຕົວອັກສອນ ແລະ ເຢຣູຊາເລັມຕາມຕົວອັກສອນ
ໂດຍໂຣມນອກສາສະໜາຕາມຕົວອັກສອນ, ແລ້ວຕາມມາດ້ວຍອັກສອນໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີ
ທີ່ໂຣມສັນຕະປາບາໄດ້ຍຳຢືນນະຄອນຜ່າຍວິນຍານ ແລະ ພຣະວິຫານຜ່າຍວິນຍານ.
ຄຳພະຍາກອນນັ້ນເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການທຳລາຍອານາຈັກຜ່າຍເໜືອ ແລະ

ການກະຈັດກະຈາຍພົນລະເມືອງຂອງອານາຈັກນັ້ນ. ກາງທາງຂອງຄຳພະຍາກອນນີ້ໃນປີ 538 ເປັນເຄື່ອງໝາຍເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດຂອງການຍຳຍະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍໂຮມນອກສາສະໜາ, ອານາຈັກທີ່ສຳພັນກັບຄຳພະຍາກອນພຣະຄຳພີ, ແລະ ກໍ່ໃຫ້ເກີດການກະຈັດກະຈາຍຂອງຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນກັນດານແຫ່ງຍຸກມັດ. ຈຸດສິ້ນສຸດຂອງຄຳພະຍາກອນເວລານັ້ນໃນປີ 1798 ເປັນເຄື່ອງໝາຍເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດຂອງອານາຈັກທີ່ຫຳໃນຄຳພະຍາກອນພຣະຄຳພີ. ການກະຈັດກະຈາຍຂອງສິບເຜົ່າທາງເໜືອ ແລະ ຂອງຄຣິສຕະຈັກທີ່ຫົວໜ້າໂດຍເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນກັນດານ ເປັນຕົວແທນຂອງການຮວບຮວມຜູ້ທີ່ຖືກກຳນົດໄວ້ໃຫ້ກ້າຍເປັນເຂົ້າສັດຂອງໂປຣແຕສແຕນ. ຫຼັກໝາຍຕາມລຳດັບມັກຖືກສະແດງໂດຍສົງຄາມກຳນົດຂ້າມ ແລະ ການກະຈັດກະຈາຍກໍ່ອາດເປັນຕົວແທນຂອງການຮວບຮວມໄດ້ ເຊັ່ນດຽວກັບທີ່ເວລາເປັນຕົວແທນຂອງຢອນຜູ້ໃຫ້ບັບຕີສະມາ. ໃນການເຜີຍໜ້າກັນທາງຄຳພະຍາກອນດຽວກັນນັ້ນ ເວລາຍາບໄດ້ຕາຍ ແຕ່ຢອນຜູ້ໃຫ້ບັບຕີສະມາໄດ້ຕາຍ.

ໃນປີ 677 ກ່ອນ ຄ.ສ. ເຜົ່າຢູດາທາງພາກໃຕ້, (ຊຶ່ງໃນພຣະຄຳພີກົດຖືກລະບຸວ່າເປັນແຜ່ນດິນອັນສະຫງ່າລາສີ) ຖືກກະຈັດກະຈາຍເປັນເວລາສອງພັນຫ້າຮ້ອຍຊາວປີ, ສິ້ນສຸດລົງໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844. ຄຳພະຍາກອນນັ້ນກຳລັງຊືບອກເຖິງການຖືກຢຽບຍຳຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ດານຕອນໄດ້ລະບຸວ່າເປັນ "ກອງທັບ" ໃນ ດານຕອນ 8:13, 14.

ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນຜູ້ບໍລິສຸດອົງໜຶ່ງກ່າວຂຶ້ນ,
ແລະຜູ້ບໍລິສຸດອົງໜຶ່ງໄດ້ກ່າວແກ່ຜູ້ບໍລິສຸດອົງນັ້ນທີ່ກ່າວຢູ່ວ່າ,
"ນິມິດກ່ຽວກັບເຄື່ອງບູຊາເຜົາໄໝ້ປະຈຳວັນ ແລະການລ່ວງລະເມີດອັນນຳຄວາມຮ້າງເປົ່າມານັ້ນ ຈະດຳເນີນໄປດົນບານໃດ, ຈົນທັງສະຖານບໍລິສຸດແລະກອງທັບຖືກມອບໃຫ້ຖືກຢຽບຍຳລົງ?"
ແລະທ່ານໄດ້ກ່າວແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, "ຈົນເຖິງສອງພັນສາມຮ້ອຍວັນ;
ແລ້ວສະຖານບໍລິສຸດຈະຖືກຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດ." ດານຕອນ 8:13, 14.

ຄຳພະຍາກອນສອງພັນສາມຮ້ອຍປີ ຊຶ່ງສິ້ນສຸດລົງໃນເວລາດຽວກັນກັບຄຳພະຍາກອນສອງພັນຫ້າຮ້ອຍຊາວປີ ທີ່ລົງມືເຕັມໃນປີ 677 ກ່ອນ ຄ.ສ. ໄດ້ຊືບອກເຖິງການຢຽບຍຳສະຖານບໍລິສຸດ ດັ່ງທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນດານຕອນ 8:13, 14. ຄຳພະຍາກອນເລື່ອງການກະຈັດກະຈາຍຂອງຢູດາໃນປີ 677 ກ່ອນ ຄ.ສ. ໄດ້ຖືກນຳໜ້າໂດຍການໂຈມຕີສາມຄັ້ງຈາກເນບູກາດເນັດຊາ ແລະຄຳພະຍາກອນນັ້ນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງເມື່ອຂ້າວສານທີ່ສາມມາເຖິງໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844.

ຄຳພະຍາກອນສອງຊຸດຂອງ 2,520 ປີທີ່ສິ້ນສຸດຕາມລຳດັບໃນປີ 1798 ແລະ 1844 ຊືບອກເຖິງໄລຍະ 46 ປີໃນການກຳລັງຮາກຖານພຣະວິຫານຂອງກຸ່ມມິນເລີເຮຕ໌. ໂມເຊໄດ້ໃຊ້ເວລາ 46 ມື້ໃນການຮັບຄຳແນະນຳກ່ຽວກັບການສ້າງພຣະວິຫານ; ການບູຮານພຣະວິຫານຂອງເຮໂຣດໃນສະໄໝຂອງພຣະຄຣິດໄດ້ໃຊ້ເວລາ 46 ປີ, ແລະໄດ້ສິ້ນສຸດໃນປີແຫ່ງພິທີບັບຕີສະມາຂອງພຣະຄຣິດ. ຫຼັງຈາກພຣະອົງຊົງຮັບບັບຕີສະມາແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນທຸລະກັນດານເປັນເວລາ 40 ມື້, ແລະເມື່ອພຣະອົງສະເດັດກັບຄືນມາ ພຣະອົງໄດ້ຊຳລະພຣະວິຫານເປັນຄັ້ງທຳອິດ ແລະພວກຢົວຜູ້ຊອກຫາເລື່ອງໂຕ້ຖຽງໄດ້ຕ້ອງການຮູ້ວ່າ ພຣະອົງໄດ້ກະທຳສິ່ງນັ້ນໂດຍອຳນາດອັນໃດ.

ແລະບັດສະຄາຂອງພວກຢົວກໄກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ, ແລະພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນໄປຍັງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ແລະພົບພວກທີ່ຂ້າຍງົວ, ແກະ ແລະນັກເຂົ້າຢູ່ໃນພຣະວິຫານ, ທັງພວກແລກເງິນກຳນົດຢູ່ດ້ວຍ. ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ເຮັດແສດ້ວຍເຊືອກນ້ອຍໆແລ້ວ, ພຣະອົງຈຶ່ງຂັບໄລ່ພວກເຂົາທັງໝົດອອກຈາກພຣະວິຫານ, ທັງແກະແລະງົວ; ແລະທຳໃຫ້ເງິນຂອງພວກແລກເງິນກະຈາຍອອກ, ພ້ອມທັງຄວ້າໂຕະຂອງພວກເຂົາເສຍ.

ແລະພຣະອົງກ່າວແກ່ພວກທຶຂາຍນັກເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງເອົາສົງເຫຼົ່ານີ້ອອກໄປຈາກຫີນ;
ຢ່າເຮັດເຮືອນຂອງພຣະບໍດີຂອງເຮົາໃຫ້ເປັນເຮືອນຄ້າຂາຍ.” ແລະພວກສາວົກຂອງພຣະອົງກໍລະນົກໄດ້ວ່າ
ມີຂຽນໄວ້ວ່າ, “ຄວາມຮ້ອນຮົ່ມເພື່ອພຣະນິເວດຂອງພຣະອົງໄດ້ເຜົາຜານຂ້າງນ້ອຍແລ້ວ.”
ດັ່ງນັ້ນພວກຢົວຈົງຕອບແລະກ່າວແກ່ພຣະອົງວ່າ, “ພຣະອົງສະແດງໝາຍສຳຄັນອັນໃດໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນ,
ໃນເມື່ອພຣະອົງເຮັດການເຫຼົ່ານີ້?” ພຣະເຢຊູຕອບແລະກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ,
“ຈົ່ງທຳລາຍພຣະວິຫານນີ້ເລີຍ, ແລະໃນສາມວັນເຮົາຈະຍົກມັນຂຶ້ນອີກ.” ເຫດສະນັ້ນພວກຢົວຈົງກ່າວວ່າ,
“ພຣະວິຫານນີ້ໄດ້ເວລາກໍ່ສ້າງສິບຫົກປີ, ແລະພຣະອົງຈະຍົກມັນຂຶ້ນໃນສາມວັນຫລໍ່?”
ແຕ່ພຣະອົງກ່າວເຖິງພຣະວິຫານແຫ່ງພຣະກາຍຂອງພຣະອົງ. ເພາະສະນັ້ນ
ເມື່ອພຣະອົງຊົງຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍແລ້ວ, ພວກສາວົກຂອງພຣະອົງກໍລະນົກໄດ້ວ່າ
ພຣະອົງໄດ້ກ່າວຄຳນີ້ແກ່ພວກເຂົາ; ແລະພວກເຂົາກໍເຊື່ອພຣະຄຳພີ ແລະພຣະດຳລັດທິພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວໄວ້.
ໂຍຮັນ 2:13–22.

ພຣະວິຫານຂອງຊາວ Millerite ໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃນສີ່ສິບຫົກປີ ນັບຈາກປີ 1798
ໃນການສົ່ງສຸດຂອງຄຳພະຍາກອນສອງພັນຫ້າຮ້ອຍຊາວບໍລິເວນທຳອິດ ແລະໄດ້ສົ່ງສຸດລົງອີກສີ່ສິບຫົກປີຕໍ່ມາ
ໃນການສຳເລັດຂອງຄຳພະຍາກອນສອງພັນຫ້າຮ້ອຍຊາວບໍລິເວນທີສອງ ໃນປີ 1844.
ສີ່ສິບຫົກປີນັ້ນໄດ້ລົ້ມຕົ້ນດ້ວຍການມາຮອດຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ
ແລະສົ່ງສຸດດ້ວຍການມາຮອດຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ, ເພາະພຣະຄຣິດໄດ້ກ່າວວ່າ
ພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງຈະຖືກຍົກຂຶ້ນໃນສາມວັນ. ຖ້າທ່ານບໍ່ເຕັມໃຈທົ່ວແລ້ວເຫັນຂໍ້ເທັດຈິງເຫຼົ່ານີ້
ກໍເປັນເພາະມີບັນຫາຫຼັກສອງປະການ ນອກເໜືອຈາກບັນຫາທິອາດມີຢູ່ໃນໃຈທົ່ວເຕັມໃຈແລະຍັງບໍ່ໄດ້ກັບໃຈ.
ບັນຫາປະການທຳອິດຄື ທ່ານບໍ່ເຕັມໃຈທົ່ວເຕັມເຂົ້າຫາພຣະວັດຈະນະແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ
ຈາກທັດສະນະທີ່ວ່າປະຫວັດສາດຊຳຮອຍ. ທ່ານບໍ່ແມ່ນຜູ້ຍຶດຖືແນວຕົວຄວາມປະຫວັດນິຍົມ. ອີກບັນຫາໜຶ່ງຄື
ຄວາມບໍ່ສາມາດໃນການນຳໃຊ້ຖ້ອຍຄຳເຊີງສັນຍາລັກ ຊຶ່ງໄດ້ຖືກບັນທຶກໄວ້ພາຍໃນພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ
ໂດຍພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າເອງ. ຈດເລີມຕົ້ນຂອງຄຳພະຍາກອນທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ຖືກຈຸດຈັບ,
ແລະມັນບໍ່ຖືກສົ່ງທິຖາຍກວ່າພຽງແຕ່ປະຫວັດສາດທີ່ຊຳຮອຍຢູ່ສະເໝີ.

ພຣະຄຳພີກ່າວວ່າ ພວກເຮົາເປັນພຣະວິຫານສຳລັບພຣະວິນຍານບໍລິເວນ ແລະ
ພຣະວິຫານແຫ່ງຮ່າງກາຍນັ້ນປະກອບຂຶ້ນດ້ວຍໂຄຣໂມໂຊມສີ່ສິບຫົກອັນ.
ນັກວິທະຍາສາດຜູ້ສຶກສາໂຄຣໂມໂຊມສີ່ສິບຫົກອັນນັ້ນແຈ້ງໃຫ້ພວກເຮົາຊາບວ່າ
ໂຄຣໂມໂຊມຜ່າຍຊາຍຊາວສາມອັນ ແລະ ໂຄຣໂມໂຊມຜ່າຍຍິງຊາວສາມອັນ
ຖືກພັນຮອບໂປຣຕິນຊຶ່ງມີຮູບຮ່າງເປັນໄມ້ກ້າງແຂນ.

ໃນດານເຮອນບົດທີ 12 ມີຄຳພະຍາກອນເລື່ອງເວລາຢູ່ສາມປະການທີ່ເຊື່ອມໂຍງກັນ;
ປະການທຳອິດແມ່ນອ້າງເຖິງການກະຈັດກະຈາຍແຫ່ງອຳນາດຂອງປະຊາຊົນບໍລິເວນ, ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງ
“ເຈັດເທືອ” ໃນເລວຕີກິດບົດທີ 26. ການກະຈັດກະຈາຍແຫ່ງອຳນາດຂອງປະຊາຊົນບໍລິເວນ
ຊຶ່ງໄດ້ສຳເລັດໂດຍພວກເຂົາ ມີໄລຍະສອງພັນຫ້າຮ້ອຍຊາວປີ, ແຕ່ໃນດານເຮອນບົດທີ 12
ກ່າວເຖິງພຽງແຕ່ເຄິ່ງຫຼັງຂອງໄລຍະນັ້ນເທົ່ານັ້ນ. ມັນພາບໃຫ້ເຫັນວ່າ ດານເຮອນບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ
ຄຳປະກາດນັ້ນຫມາຍເຖິງຫຍັງ.

ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນຊາຍຜູ້ນຸ່ງຫົ່ມບ່ານ ຜູ້ຍິນຢູ່ເໜືອນ້ຳແມ່ນ້ຳນັ້ນ ເມື່ອທ່ານໄດ້ຍົກມືຂວາ
ແລະມືຊ້າຍຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນ ແລະສາບານໂດຍພຣະອົງຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ເປັນນິດວ່າ
ເຫດການນີ້ຈະເປັນເວລາໜຶ່ງ ສອງເວລາ ແລະເຄື່ອງເວລາ;
ແລະເມື່ອທ່ານໄດ້ເຮັດໃຫ້ອຳນາດຂອງຊົນບໍລິເວນກະຈັດກະຈາຍສົນແລ້ວ ສົງທັງປວງນີ້ຈະສຳເລັດລົງ.
ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈ; ດັ່ງນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງກ່າວວ່າ, ໂອ້
ອົງພຣະຜູ້ເປັນນາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ບັນປາຍຂອງສົງເຫຼົ່ານີ້ຈະເປັນຢ່າງໃດ? ດານເຮອນ 12:7, 8.

ດານເຮອນ ບົດທີ 12 ກຳລັງສະແດງຂ່າວສານທຶກິເບີດຜະນຶກໃນເວລາແຫ່ງປາຍສຸດ, ຊຶ່ງແມ່ນປີ 1798. ໃນຂໍ້ຄວາມນັ້ນ ດານເຮອນເປັນຕົວແທນຂອງ William Miller, ສັນຍາລັກຫຼັກຂອງບັນດາຜູ້ມີບັນຍາໃນປະຫວັດສາດນັ້ນ. ກ່ອນອີ້ນ Miller ໄດ້ຖືກນຳໄປສູ່ຄຳພະຍາກອນສອງພັນຫ້ຮ້ອຍຊາວປີໃນ Leviticus 26, ແລະໃນຂໍ້ 7 ແລະ 8 ລາວເປັນຕົວແທນຂອງບັນດາຜູ້ມີບັນຍາ ຜູ້ທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງປະສານຄວາມຈິງວ່າ ການກະຈັດກະຈາຍສອງພັນຫ້ຮ້ອຍຊາວປີນັ້ນ ຖືກລະບຸຢ່າງແນ່ນອນທີ່ສຸດວ່າເປັນການກະຈັດກະຈາຍປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງໂດຍພຣະເຈົ້າ.

ແລະຖ້າພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ອ່ອມຟັງເຮົາເພາະສົງໄສທັງປວງນີ້,
ເມື່ອນັ້ນເຮົາຈະລົງໂທດພວກເຈົ້າໜັກຂຶ້ນອີກເຈັດເທົ່າເນື່ອງດ້ວຍບາບຂອງພວກເຈົ້າ.
ແລະເຮົາຈະທຳລາຍຄວາມຈອງຫອງໃນອຳນາດຂອງພວກເຈົ້າ;
ແລະເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ໄຟ້ສະຫວັນຂອງພວກເຈົ້າເປັນດັງເຫຼັກ,
ແລະແຜ່ນດິນຂອງພວກເຈົ້າເປັນດັງທອງເຫຼືອງ. ພຣະທຳເລວີ 26:18, 19.

“ຄວາມຈອງຫອງ” ຂອງອິສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານ ແມ່ນເມື່ອພວກເຂົາຖືກອະນຸຍາດໃຫ້ປະຕິເສດພຣະເຈົ້າໃນຖານະກະສັດຂອງພວກເຂົາ ແລະເລືອກກະສັດມະນຸດ. ຄວາມຈອງຫອງຂອງພວກເຂົາ ຊຶ່ງນຳໜ້າໄປສູ່ການລົ້ມລົງ (ສຸພາສິດ 16:18) ແມ່ນຄວາມບາຖະໜາຂອງພວກເຂົາທີ່ຍາກຈະເປັນເໝືອນອານາຈັກທີ່ບໍ່ຖືຮູບເຄົາລົບທັງຫຼາຍທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງພວກເຂົາ. ການຍົກອອກໄປກ່ອນແຫ່ງອານາຈັກເໜືອ ແລະຕໍ່ມາແຫ່ງອານາຈັກໃຕ້ ຄືການກະຈາຍອຳນາດ (ກະສັດ) ໃນປີ 723 ກ່ອນ ຄ.ສ. ແລະ 677 ກ່ອນ ຄ.ສ. ຕາມລຳດັບ.

ມັນເລີເປັນຕົວແທນຂອງບັນດາຜູ້ມີບັນຍາ ຜູ້ໄດ້ເຂົ້າໃຈການເພີ່ມພູນຂອງຄວາມຮູ້ ທຶກິເບີດຜະນຶກໃນຂໍ້ພຣະຄຳກ່ອນໜ້າໃນດານເຮອນ ບົດສົບສອງ, ແລະໃນຂໍ້ເຈັດແລະຂໍ້ແປດ ລາວຖືກນຳສະເໜີວ່າບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມເຊື່ອມໂຍງຂອງໜັງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີ ກັບສອງພັນຫ້ຮ້ອຍຊາວປີ ແຫ່ງການກະຈັດກະຈາຍຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ.

ດານເຮອນກຳລັງເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໃນຕອນທ້າຍຂອງອັດເວັນຕົດ, ພ້ອມທັງເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ມົນເລີໃນຕອນເລີມຕົ້ນຂອງອັດເວັນຕົດ. ໃນຕອນທ້າຍຂອງອັດເວັນຕົດ, ບັນຫາຢ່າງດຽວກັນນີ້ຍັງຄົງມີຢູ່ ເພາະເມື່ອອັດເວັນຕົດໄດ້ລະຖົມຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງມົນເລີກ່ຽວກັບ “ເຈັດເທືອ,” ພວກເຂົາຈຶ່ງຈຳຕ້ອງລະບຸໜັງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີເປັນພຽງແຕ່ຍຸກມັດເທົ່ານັ້ນ. ບັນດາຜູ້ມີບັນຍາໃນຕອນທ້າຍ ມີບັນຫາທີ່ຄ້າຍຄືກັນທີ່ຕ້ອງແກ້ໄຂ ດັ່ງທີ່ດານເຮອນແລະມົນເລີໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນ. ເປັນຫຍັງຄຳສັບຂອງພຣະນິຕິບັນຍັດ ບົດຊາວຫົກ ຈຶ່ງຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອສະແດງສາມເທື່ອເຄື່ອງ ແທນທີ່ຈະເປັນເຈັດເທືອ?

ມົນເລີບໍ່ເຄີຍປະສານຄວາມຂັດແຍ່ງອັນນີ້ໃຫ້ລົງຮອຍກັນໄດ້ຢ່າງສົມບູນ, ແຕ່ໃນປີ 1856 “ແສງສະຫວ່າງແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໃໝ່” ສຸດທ້າຍໄດ້ຖືກນຳສະເໜີໃນຊຸດບົດຄວາມຫົກບົດທີ່ບໍ່ເຄີຍຖືກຂຽນໃຫ້ສຳເລັດ, ໂດຍລະບຸວ່າເຈັດກຳນົດເວລານັ້ນ ເປັນຕົວແທນຂອງສາມປີເຄື່ອງທີ່ໂຮມນອກຮົດທຳການຢຽບຢຳອິສະຣາເອນຕາມເນື້ອຫນັງຂອງພຣະເຈົ້າ, ຕົດຕາມດ້ວຍສາມປີເຄື່ອງທີ່ໂຮມສັນຕະປາບາທຳການຢຽບຢຳອິສະຣາເອນຜ່າຍວິນຍານ. ເຈັດປີຕໍ່ມາ ອາດເວັນຕົສົມໄດ້ປະຕິເສດຢ່າງສົນເຊີງຕໍ່ແສງສະຫວ່າງທັງໝົດຂອງເຈັດກຳນົດເວລາ, ເປັນການຕຽມຄວາມຂັດແຍ່ງນັ້ນໄວ້ສຳລັບຄົນສະຫຼາດໃນເວລາສຸດທ້າຍໃນປີ 1989, ເມື່ອດັ່ງທີ່ໄດ້ພັນລະນາໄວ້ໃນດານເຮອນ ບົດ 11 ຂໍ້ 40, ບັນດາປະເທດທີ່ເປັນຕົວແທນຂອງອະດີດສະຫະພາບໂຊວຽດໄດ້ຖືກກວາດລ້າງໄປໂດຍສັນຕະປາບາ ແລະ ສະຫະລັດອາເມຣິກາ.

ແສງສະຫວ່າງທຳອິດທີ່ໄດ້ຖືກປະທານໃຫ້ແກ່ Miller ນັ້ນ ໄດ້ຖືກປະຕິເສດໃນປີ 1863, ແລະ ແສງສະຫວ່າງສຸດທ້າຍໃນເລື່ອງນັ້ນໄດ້ຖືກປະທານໂດຍ Hiram Edson ໃນບົດຄວາມຫຼັກບົດນັ້ນ. ບົດຄວາມເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ຖືກຍຸດຕິລົງ, ແລະ ເຈັດປີ (times) ຕໍ່ມາ ອຳນາດຂອງອົດສະຣາເອນສະໄໝໃໝ່ໄດ້ຖືກວາງໄວ້ຂ້າງໜຶ່ງ ເພື່ອຈະລອກແບບບັນດາຄຣິດຕະຈັກທີ່ບູຊາຮູບພະອັນ ຊຶ່ງກ່ອນໜ້ານັ້ນບໍ່ກໍ່ປີ ໄດ້ຖືກຊື່ຢ່າງຖືກຕ້ອງວ່າເປັນບັນດາທິດາຂອງ Babylon. ເຈັດ times ໃນ Leviticus ບົດທິຊາວຫຼັກ ໃນຖານະເປັນຄຳສອນດ້ານຄຳພະຍາກອນ ໄດ້ກ້າຍເປັນຫນຶ່ງແຫ່ງການສະດຸດ, ແລະ ຄວາມຈອງຫອງຂອງອົດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານ ດັ່ງທີ່ສະແດງອອກໃນຄວາມປາຖະໜາຂອງເຂົາທີ່ຈະໃຫ້ Saul ປົກຄອງເຫນືອເຂົາເປັນກະສັດ ກໍໄດ້ຖືກທຳຊ້ຳອີກ. ພຣະເຢຊູຊົງເປັນຕົວແທນແຫ່ງຈຸດຈົບລຽງຄູ່ກັບຈຸດເລີ່ມຕົ້ນ.

ພຣະທຳດານເືອນຍັງລະບຸຄຳພະຍາກອນໄລຍະໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍເກົ້າສິບປີ ຄຽງຄູ່ກັບຄຳພະຍາກອນໄລຍະໜຶ່ງພັນສາມຮ້ອຍສາມສິບຫ້າປີ ຊຶ່ງທັງສອງເລີ່ມຕົ້ນຈາກການຖືກຍົກອອກໄປຂອງ "ສົງທິກະທຳຢູ່ເປັນນິດ" ໃນປີ 508. ການຍົກອອກໄປຂອງ "ສົງທິກະທຳຢູ່ເປັນນິດ" ເປັນຕົວແທນຂອງການກຳຈັດການຕໍ່ຕ້ານຂອງໂຣມັນນອກຮົດຕໍ່ການຜຸດຂຶ້ນຂອງອຳນາດສັນຕະປາປາໃນປີ 538. ມີໄລຍະຜ່ານປ່ຽນສາມສິບປີກ່ອນທີ່ອຳນາດສັນຕະປາປາຈະຖືກສະຖາປະນາໃຫ້ຢູ່ເທິງບັນລັງຂອງໂລກໃນປີ 538, ແລ້ວໄລຍະໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫນ້າສິບປີທີ່ເຫຼືອກໍ່ສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 1798. ສາມສິບປີແຫ່ງການຜ່ານປ່ຽນຈາກອານາຈັກໜຶ່ງໄປສູ່ອີກອານາຈັກໜຶ່ງ ຊຶ່ງອອກເຖິງປີສຸດທ້າຍແຫ່ງການປົກຄອງຂອງສັນຕະປາປາ ຊຶ່ງນຳໄປສູ່ການສະຖາປະນາອານາຈັກທີ່ໃນຄຳພະຍາກອນພຣະຄຳພີໃຫ້ຂຶ້ນນັ້ງເທິງບັນລັງຂອງໂລກໃນປີ 1798. ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງຄຳພະຍາກອນໄລຍະໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍເກົ້າສິບປີ ບົ່ງຊີວິດຜ່ານຈາກອານາຈັກໜຶ່ງໃນ ຄຳພະຍາກອນພຣະຄຳພີໄປສູ່ອີກອານາຈັກໜຶ່ງໃນຄຳພະຍາກອນພຣະຄຳພີ, ເໝືອນດັ່ງທີ່ຈຸດສິ້ນສຸດຂອງຄຳພະຍາກອນນັ້ນກໍ່ເຮັດເຊັ່ນດຽວກັນ.

ຄຳພະຍາກອນໜຶ່ງພັນສາມຮ້ອຍສາມສິບຫ້າປີ ທີ່ເລີ່ມຕົ້ນຈາກການຍົກອອກໄປຂອງ "the daily" ໃນປີ 508 ສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 1843.

ແລະນັບແຕ່ເວລາທີ່ການຖວາຍບູຊາປະຈຳວັນຖືກຍົກເລີກໄປ ແລະສົງອັນໜ້າກຽດຊັງທີ່ໃຫ້ເກີດຄວາມຮ້າງເບົາຖືກຕັ້ງຂຶ້ນ ຈະມີໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍເກົ້າສິບວັນ. ຄວາມສຸກມີແກ່ຜູ້ທີ່ອອຍຖ້າ ແລະມາເຖິງໜຶ່ງພັນສາມຮ້ອຍສາມສິບຫ້າວັນ. ດານເືອນ 12:11, 12.

ຄຳພະຍາກອນຂອງໜຶ່ງພັນສາມຮ້ອຍສາມສິບຫ້າປີໃດສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 1843, ແລະ ດານເືອນກ່າວວ່າ ບັນດາຜູ້ທີ່ "ອອຍຖ້າ" ຈົນກວ່າຄຳພະຍາກອນນັ້ນຈະສຳເລັດຈະໄດ້ຮັບພອນ. ຊື່ສະເຕີໄວທ໌ ກ່າວໄວ້ດັ່ງນີ້.

"ຕາທັງຫຼາຍທີ່ໄດ້ເຫັນສົງທັງຫຼາຍທີ່ໄດ້ຖືກເຫັນໃນປີ 1843 ແລະ 1844 ນັ້ນ ເປັນສຸກ."

"ຂ່າວສານນັ້ນໄດ້ຖືກປະທານໃຫ້ແລ້ວ. ແລະບໍ່ຄວນມີການຊັກຊ້າໃນການປະກາດຂ່າວສານນັ້ນຊ້ຳອີກ, ເພາະວ່າໝາຍສຳຄັນແຫ່ງເວລາກຳລັງສຳເລັດຕາມ; ພາລະກິດຊ່ວງສຸດທ້າຍຈຳເປັນຕ້ອງສຳເລັດ. ວຽກງານອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຈະຖືກກະທຳໃນເວລາອັນສັ້ນ. ໃນໄລຍະນີ້ ຂ່າວສານໜຶ່ງຈະຖືກປະທານຕາມການກຳນົດຂອງພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງຈະຂະຫຍາຍຕົວເປັນສຽງຮ້ອງອັນດັງ. ແລ້ວດານເືອນຈະຢືນຢູ່ໃນສ່ວນມໍລະດົກຂອງຕົນ ເພື່ອໃຫ້ຄຳພະຍານຂອງຕົນ." Manuscript Releases, volume 21, 437.

ດັ່ງນັ້ນ, ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງຄຳພະຍາກອນໜຶ່ງພັນສາມຮ້ອຍສາມສິບຫ້າປີ ຊຶ່ງອອກເຖິງການປ່ຽນຜ່ານຈາກສາສະໜາແຫ່ງຄວາມນັບຖືພະຫຼາຍອົງໄປສູ່ສາສະໜາແຫ່ງລະບົບສັນຕະປາປາ,

ດັງນັ້ນຈົງຊື້ບອກເຖິງການບ່ຽນຜ່ານຈາກໂປຣເຕສແຕນຕີສິມໄປສູ່ໂປຣເຕສແຕນຕີສິມແບບມິນເລໄຮຕ໌.

ພວກແອັດເວນຕີສທີ່ປະຕິເສດຄວາມຈິງພື້ນຖານຂອງແອັດເວນຕີສ
ກໍປະຕິເສດຄຳພະຍາກອນເລື່ອງເວລາທັງໝົດທີ່ພວກມິນເລໄດ້ນຳສະເໜີ
ແມ່ນແຕ່ກະທົ່ງສອງພັນສາມຮ້ອຍປີໃນດານເອນ 8:14 ດ້ວຍ.

ພວກເຂົາອາດຈະປະຕິເສດຂໍ້ທັດຈິງນຶ່ງຢ່າງແນ່ນອນ
ແຕ່ສາມາດສະແດງໃຫ້ເຫັນຕາມເຫດຜົນໄດ້ວ່າຂໍ້ທັດຈິງນີ້ເປັນຄວາມຈິງ;
ແຕ່ປະເດັນຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນຕອນນີ້ແຕກຕ່າງອອກໄປ ດັງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈະລະເລີຍເລື່ອງນັ້ນໄວ້ກ່ອນ
ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາພະຍາຍາມນຳບົດຄວາມນີ້ໄປສູ່ບົດສະຫຼຸບ.

ການກະຈາຍໄປຂອງ “ແຜ່ນດິນອັນສະຫງ່າງາມ” ຂອງຢູດາໃນປີ 677 ກ່ອນ ຄ.ສ.
ເປັນຕົວແທນຂອງການຢຽບຢາ “ພົນໂຍທາ” ໃນ ດານເອນ 8:13, 14
ແລະຊື້ໄປຫາການສະຖາປະນາແຜ່ນດິນອັນສະຫງ່າງາມໃນຍຸກສະໄໝໃໝ່ ຄືສະຫະລັດອາເມລິກາ.
ໄລຍະເວລາສອງພັນສາມຮ້ອຍປີຂອງຂໍ້ພຣະຄຳດຽວກັນນັ້ນເລີ່ມຕົ້ນໃນປີ 457 ກ່ອນ ຄ.ສ.
ແລະເປັນຕົວແທນຂອງການຢຽບຢາ “ສະຖານບໍລິສຸດ.”

ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍົນຜູ້ບໍລິສຸດຜູ້ໜຶ່ງກ່າວຢູ່
ແລະຜູ້ບໍລິສຸດອື່ນຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ກ່າວແກ່ຜູ້ບໍລິສຸດຜູ້ນັ້ນທີ່ກ່າວຢູ່ວ່າ, ນິມິດກ່ຽວກັບເຄື່ອງບູຊາປະຈຳວັນ
ແລະການລະເມີດອັນນຳໄປສູ່ຄວາມຮ້າງເປົາ,
ທີ່ມີອຸທິຍະຖານບໍລິສຸດແລະກອງທັບໃຫ້ຖືກຢຽບຢາຢູ່ໃຕ້ຕົນນັ້ນ, ຈະດຳລົງຢູ່ດົນເທົ່າໃດ?
ແລະທ່ານໄດ້ກ່າວແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, ຈົນເຖິງສອງພັນສາມຮ້ອຍວັນ;
ແລ້ວສະຖານບໍລິສຸດຈະຖືກຊຳລະໃຫ້ສະອາດ. ດານເອນ 8:13, 14.

ປີ 677 ກ່ອນ ຄ.ສ. ແລະ ປີ 457 ກ່ອນ ຄ.ສ.
ແມ່ນວັນທີ່ທິເຊອີມໂຍງກັນໂດຍຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງ.
ພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳທັງພົນບໍລິວານ ແລະ ພຣະວິຫານກັບມາຮ່ວມກັນອີກໃນເວລາດຽວກັນ ໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844.
ໄລຍະສອງຮ້ອຍຊາວປີລະຫວ່າງປີ 677 ກ່ອນ ຄ.ສ. ແລະ ປີ 457 ກ່ອນ ຄ.ສ.
ເປັນສັນຍະລັກເຖິງຊ່ວງເວລາໜຶ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສະຖາປະນາໝູ່ໝາຍໜຶ່ງ
ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນແຫ່ງຄວາມສະຫວ່າງທິເພີມຂຶ້ນ. ໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844
ແສງສະຫວ່າງຂອງທຸດສະຫວັນອົງທີ່ສາມໄດ້ມາເຖິງ, ແສງສະຫວ່າງແຫ່ງພຣະວິຫານເລີ່ມສ່ອງສະຫວ່າງ ແລະ
ມີພົນບໍລິວານໜຶ່ງຢູ່ທີ່ນັ້ນເພື່ອປະກາດແສງສະຫວ່າງນັ້ນ.

ໃນແນວຄຳພະຍາກອນທີ່ຊື້ບອກສົງຄາມສາມປະການຊຶ່ງຊາຕານແລະພຣະຄຣິດໄດ້ຂ້ຳຮ່ວມນັ້ນ, ພຣະຄຳພີ
King James ສະບັບປີ 1611 ໄດ້ຖືກຈັດພິມຂຶ້ນ. ສອງຮ້ອຍຊາວປີຕໍ່ມາ ໃນປີ 1831, William Miller
ໄດ້ເຜີຍແຜ່ຂ່າວສານຂອງລາວເປັນຄັ້ງທຳອິດ:

“ເປັນເວລາເກົ່າປີ William Miller ໄດ້ໝັ້ນໃຈວ່າ
ລາວຄວນຈະນຳສານຂ່າວຂອງຕົນໄປສູ່ບັນດາຄຣິດຕະຈັກ; ແຕ່ລາວໄດ້ລັ່ງຖ້າ
ໂດຍຫວັງວ່າຜູ້ມີອຳນາດທີ່ໄດ້ຮັບການຍອມຮັບບາງຄົນ
ຈະປະກາດຂ່າວປັດຍິນດີເລື່ອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຜູ້ລະເດັດມາໃນໄວງນີ້. ໃນການລັ່ງຖ້າເຊັ່ນນັ້ນ,
ລາວພຽງແຕ່ໄດ້ພິສຸດຄວາມຈິງຂອງຂ່າວສານນັ້ນ; ພວກເຂົາມີຊື່ວ່າຕົນມີຊີວິດຢູ່
ແຕ່ກຳລັງຕາຍລົງຢ່າງວ່ອງໄວ. ໃນປີ 1831 Miller
ໄດ້ເທດສະໜາຄັ້ງທຳອິດຂອງລາວກ່ຽວກັບຄຳພະຍາກອນ.” Steven Haskell, The Seer of Patmos,
77.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ປົກປ້ອງບັນດາຕົນສະບັບອັນສັກສິດແລະຖືກຕ້ອງທີ່ໃຊ້ໃນການຈັດທຳພຣະຄຳພີ. ຈາກນັ້ນ ພຣະອົງໄດ້ຈັດທຳພຣະຄຳພີຂອງພຣະອົງໃນປີ 1611. ຈາກນັ້ນ ພຣະອົງໄດ້ຍົກຜູ້ສົ່ງສານຄົນໜຶ່ງຂຶ້ນ ຜູ້ຊື່ຈະນຳໃຊ້ຫຼັກການທີ່ມີຢູ່ໃນພຣະຄຳພີທີ່ຖືກຄົ້ນພົບຈາກພຣະຄຳພີແລະຖືກສະຖາປະນາໄວ້ໃນພຣະຄຳພີ ເພື່ອຈັດທຳຂ່າວສານຂອງທຸດສະຫວັນອົງທຳອິດ. ໃນປີ 1831 ຂ່າວສານຂອງ Miller ໄດ້ຖືກຈັດໃຫ້ເປັນຮູບແບບຢ່າງແນ່ນອນ ເໝືອນດັ່ງທີ່ຂ່າວສານໃນປະຫວັດຂອງພຣະຄຣິດໄດ້ຖືກຈັດໃຫ້ເປັນຮູບແບບໂດຍ John the Baptist ແລະດັ່ງທີ່ຂ່າວສານໄດ້ຖືກຈັດໃຫ້ເປັນຮູບແບບໃນທຸກຂະບວນການປະຕິຮູບ. ຂ່າວສານຂອງ Miller ຄື ຂ່າວສານຂອງທຸດສະຫວັນອົງທຳອິດ ທີ່ປະກາດການເປີດຕົ້ນຂອງການພິພາກສາ ໄດ້ຖືກຄຳຈຸນໂດຍກົງດ້ວຍການນຳໃຊ້ຊ່ວງເວລາພະຍາກອນສອງຮ້ອຍຊາວປີ. ມັນເປັນຂ່າວສານແຫ່ງການເຕືອນ ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງອານາຈັກທີ່ຖືກໃນຄຳພະຍາກອນແຫ່ງພຣະຄຳພີ—ສະຫະລັດອາເມຣິກາ.

ໃນປີ 1996 ພັນທະກົດຂອງ Future for America ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນ, ແລະຂ່າວສານຂອງທຸດສະຫວັນອົງທີສາມທີ່ໄດ້ຖືກເປີດຜະນຶກໃນປີ 1989, ຄືຂ່າວສານທີ່ຊີ້ບອກເຖິງການຫາຍດີຂອງບາດແຜແຫ່ງຄວາມຕາຍຂອງອຳນາດສັນຕະປາບາ ແລະກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ຈະມາເຖິງໃນໂງ່ນ, ໄດ້ຖືກຕີພິມລົງໃນວາລະສານຫົວຂໍ້ The Time of the End. ຂ່າວສານໃນຕອນທ້າຍຂອງຂະບວນການ Adventism ໄດ້ຖືກຈັດໃຫ້ເປັນຮູບແບບຢ່າງເປັນທາງການ ເໝືອນດັ່ງທີ່ຂ່າວສານໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໄດ້ຖືກຈັດໃຫ້ເປັນຮູບແບບຢ່າງເປັນທາງການເຊັ່ນກັນ. ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ ຂ່າວສານນັ້ນໄດ້ຖືກຜູກໄວ້ກັບເວລາ ແລະເປັນຕົວແທນແຫ່ງການພັດທະນາຕາຍໄປຂອງຄວາມຈິງທັງໝົດທີ່ບິນຈຸຢູ່ໃນພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນປີ 1996, ສອງຮ້ອຍຊາວປີຫຼັງຈາກການກຳເນີດຂອງສະຫະລັດໃນປີ 1776, ຂ່າວສານໃນຕອນທ້າຍຂອງ Adventism ໄດ້ຖືກຈັດໃຫ້ເປັນຮູບແບບຢ່າງເປັນທາງການ ແລະເປັນຕົວແທນແຫ່ງການພັດທະນາຕາຍໄປຂອງຂ່າວສານຂອງທຸດສະຫວັນສາມອົງ.

ເມື່ອພວກເຮົາກ່າວເຖິງປະຫວັດສາດທີ່ຂະໜານກັນຂອງເຂົາສາທາລະນະລັດ ແລະ ເຂົາໂປຣແຕສຕັງ ໃນປະຫວັດສາດຂອງອານາຈັກທີ່ຖືກແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໃນພຣະຄຳພີ, ຈຳເປັນຕ້ອງເຂົ້າໃຈໃຫ້ຊັດເຈນວ່າ ເຂົາໂປຣແຕສຕັງແມ່ນໃຜ ແລະ ບໍ່ແມ່ນໃຜ.

ຈົ່ງພາກພຽນສະແດງຕົນເອງໃຫ້ເປັນພິພຣະເຈົ້າຊົງຮັບຮອງ, ເປັນຄົນງານຜູ້ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງລະອາຍ, ຜູ້ແບ່ງແຍກພຣະວັດຈະນະແຫ່ງຄວາມຈິງຢ່າງຖືກຕ້ອງ. ແຕ່ຈົ່ງຫລີກເວັ້ນຖ້ອຍຄຳອັນຫຍາບຊ້າ ແລະ ໄຮ້ສາລະ; ເພາະວ່າສົງເຫລົ່ານັ້ນຈະນຳໄປສູ່ຄວາມອະທຳຫຼືອື່ງຂຶ້ນ. 2 ຕີໂມທຽວ 2:15, 16